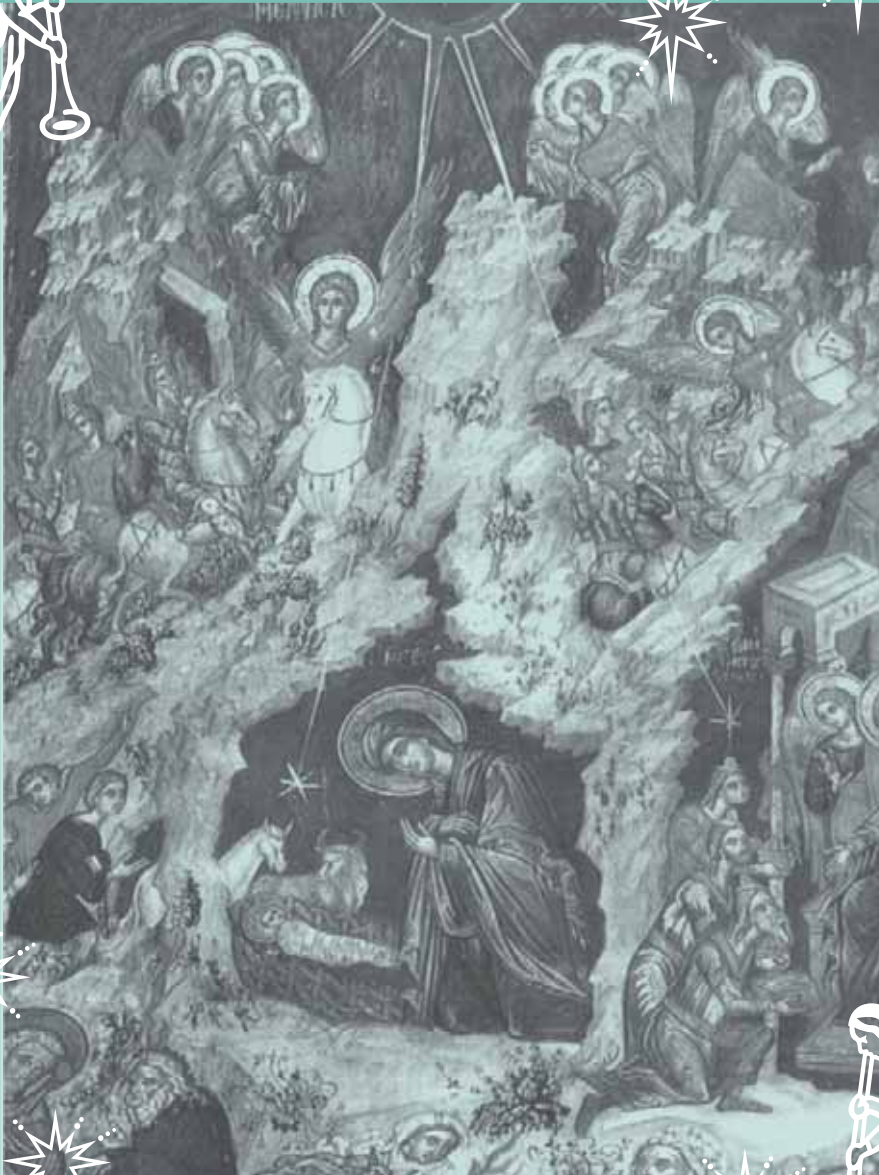

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 17

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ.17, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@mes.forthnet.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:
LETTRA Τζουβάρας Βασιλῆς, Ἡλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωῒ & 6-9 ἀπόγ.)

Τό περιοδικό αὐτό ξεκίνησε τήν πορεία μέ στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια ὄλων μας. Κρατᾶτε στά χέρια σας τό δέκατο ἔβδομο τεῦχος. Θέλουμε ταπεινά νά ἐνημερώσουμε τούς ἀναγνώστες μας, ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

“Ὅσοι προαιρετικά ἐπιθυμεῖτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί τήν ἐκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν **Ἐθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(γιά τό ἔξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.

Κατόπιν ἐνημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τή σχετική ἀπόδειξη.

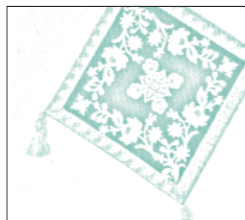
*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θεορικά
Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

8

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ
ΤΗΣ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ

12

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΤΑ ΑΜΦΙΑ
ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

4

ΕΠΙΛΟΓΕΣ:
ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο
ΛΟΓΟΣ & ΥΠΑΡΧΕΙ
ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΖΩ

16

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:**
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΗΣ
ΚΡΟΣΤΑΝΔΗΣ

22

**ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ
ΞΕΝΗ ἢ τυφλή

14

Ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ
ΑΓ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ καί
ΘΕΡΜΗ
ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

εἰκόνα ἔξοφύλλου:

Εἰκόνα “Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ (1548). Μετέωρα, Μονή Βαρολάμ, Καθολικό. Ἔκδ. Χριστιανική Στέγη Καλαμιάτας

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας **“Μοναχική Ἐκφραση”**

Λύττομα θά γιορτάσουμε τή Γέννηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τή Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου. Καί φυσικά τό πνεῦμα τῶν γιορτῶν ἀπαιτεῖ δῶρα γιά μικρούς καί μεγάλους, δῶρα γιά ὄλους, γιά τήν οἰκογένεια, τοὺς ἀγαπημένους, τοὺς φίλους, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς συναδέλφους καί λοιπά καί λοιπά. Τό μυαλό μας, πού τρέχει παντοῦ καί σέ ὄλα, ἀπό τώρα ἤδη θά ἔχει ξεκινήσει νά σκέπτεται τά δῶρα πού θά χαρίσει καί θά προσφέρει μέ περισσή χαρά καί ἀγάπη, ὅπως ταιριάζει στίς γιορτές. Καί μέσα σ' αὐτόν τόν κυκεῶνα τῶν δώρων, τοῦ πάρε καί τοῦ δῶσε, τά ἔχουμε σκεφτεῖ ὄλα καί ὄλους. Ἔχουμε γιά τόν καθένα πού ἀγαποῦμε κάτι. Ἄραγε ὁμως ποιός ἀπό ἐμᾶς ἔχει σκεφθεῖ καί τόν ἀπασχολεῖ ἔντονα τί δῶρο θά προσφέρει στό Χριστό πού γεννιέται; Ξεχάσαμε, ἀφοῦ ἀσχολοῦμαστε μέ τόσα πολλά πράγματα, ὅτι ἡ γιορτή εἶναι ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας. Ξεχάσαμε ὅτι χάρις σέ Αὐτόν θά πάροουμε καί θά δώσουμε δῶρα. Καί ἀφοῦ τοὺς θυμηθήκαμε ὄλους, ξεχάσαμε τό δῶρο πρὸς τό Θεό. Ἀλλά ἔστω καί τώρα ἄς ἀναλογιστοῦμε λίγο τί θά μπορούσαμε νά προσφέρουμε στό νεογέννητο θεῖο Βρέφος πού ἄν καί Θεός ἦρθε στή γῆ ὡς ἄνθρωπος, μόνο καί μόνο γιά νά μᾶς δείξει ἔμπρακτα τήν ἀγάπη Του καί νά μᾶς προσφέρει ὡς δῶρο πολῦτιμο στόν καθένα ἀπό ἐμᾶς προσωπικά. Γιατί γιά τόν καθένα προσωπικά γεννιέται ὁ Χριστός. Ἐκεῖνος μᾶς προσφέρει τό δῶρο Του καί μᾶς τό προσφέρει ἀκατάπαυστα. Εἶναι ὁ ἴδιος Του ὁ Ἐαυτός, τό Ἄχραντο Σῶμα Του καί τό Τίμο Αἷμα Του πού μᾶς τά προσφέρει ὡς θυσία ἀπλόχερα μέ ὄλη Του τήν καρδιά, μέ ὄλη Του τήν ἀγάπη, ἐκούσια, χωρίς κανεῖς νά Τόν ὑποχρεώσει, χωρίς νά βαρυνκομήσει, χωρίς νά πιεστεῖ καθόλου. Ἀλλά ἦρθε στή γῆ ταπεινά γιατί ἤθελε νά Τόν ἀγαπήσουμε ὄχι ἀπό φόβο στήν παντοδυναμία Του, ἀλλά μέσα ἀπό τήν καρδιά μας, μέ ἀπλότητα καί εὐλακρῖνεια, γιατί αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή ἀγάπη.

Τί νά προσφέρεις ὁμως ὡς δῶρο σέ ἕνα Θεό; Ἀκόμη κι ἄν ἔπρεπε νά διαλέξεις δῶρο γιά ἕναν ὑπουργό ἢ γιά τόν πρωθυπουργό, πόσο πολύ θά ἀναρωπιόσουν τί νά ταιριάζει στό ἕψηλό ἀξίωμα καί τί νά εἶναι τόσο πολῦτιμο γιά τό ἕψηλό πρό-

σωπο; Ὅταν λοιπόν ἀναρωτηθεῖς τί δῶρο νά ταιριάζει στό Θεό, πόσο πολύ θά μᾶς φανεῖ δύσκολη ἢ ἀπάντηση αὐτοῦ τοῦ ἐρωτήματος!! Τί νά θέλει ἄραγε ὡς δῶρο τό θεῖο Βρέφος, τί νά ἀξίζει ἄραγε στόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ; Κι ἐνῶ ὄλοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε τόσο ἀχόρταγοι καί καταναλωτικοί σέ πολυτελῆ καί ἀκριβά δῶρα, τό Θεῖο Βρέφος μᾶς ζήτησε μόνον ἕνα πράγμα: Τήν ἀγάπη μας. Τήν ἀγάπη μέσα ἀπό τήν καρδιά μας, τό νοῦ καί τήν ψυχή μας, ὀλοκληρωτική καί ἀπόλυτη, δοσμένη μόνον σ' Ἐκεῖνον πού μᾶς ἀγαπᾷ ζηλωτικά καί σά Νυμφίος μας, Πατέρας, Φίλος, Ἀδελφός μᾶς ζητᾷ τήν ὀλοκληρωτική παράδοσή μας σ' Ἐκεῖνον σέ μιᾷ ἀγάπῃ χωρίς ἡμερομηνία λήξεως, χωρίς ἀνταλλάγματα, χωρίς μνησικακίες, χωρίς ζήλειες καί μικρότητες. Ὁ Χριστός μᾶς ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά Του καί περιμένει τό πολῦτιμο γιά Ἐκεῖνον, ἀλλά καί γιά μᾶς δῶρο Του. Ἐμεῖς δώσαμε μεγάλη ἀξία στήν ὕλη καί σέ ὄλα τά ὕλικα δῶρα πού μᾶς περιβάλλουν, ἀλλά γιά Ἐκεῖνον ἀξίζουμε μόνον ἐμεῖς. Ἐμᾶς κοιτᾷ συνεχῶς, τόν καθέναν μας χωριστά καί ὄλους αὐτούς πού πέρασαν καί ὄλους αὐτούς πού θάρθουν. Γιατί γιά ὄλους μας ἔδωσε τόν Ἐαυτό Του ὡς δῶρο καί ὄλους μᾶς ἀγαπᾷ ἀτελεῦτητα εἰς τοὺς αἰῶνες.

Ἐκεῖ λοιπόν, στή φάντη Του τήν παγωμένη ἀπό τή χειμωνιά πού τό μέγα μυστήριο συντελεῖται ἐδῶ καί 2006 χρόνια ἡ μόνη Του ζεστασιά εἶναι τό δῶρο τῆς ἀγάπῃ μας. Οἱ μάγοι γονατίζουν, Τόν προσκυνοῦν καί Τοῦ χαρίζουν τά δῶρα τους, χρυσό, λίβανο καί σμύρνα. Κι ἐμεῖς, γονατίζοντας στή φάντη Του, ἄς μὴν πᾶμε μέ ἄδεια χέρια σ' αὐτή τή λαμπρῆ γιορτή, ἀλλά πρῖν ἀπ' ὄλους νά σκεφτοῦμε τό δῶρο γιά τό Χριστό μας. Ὅλοι μας μπορούμε νά Τοῦ τό προσφέρουμε, πλούσιοι καί φτωχοί, παιδιά καί ἡλικιωμένοι, γυναῖκες καί ἄνδρες. **Οἱ καρδιές μας γεμάτες ἀγάπῃ γι' Αὐτόν**, γιά τό νεογέννητο Θεῖο Βρέφος, εἶναι τό μόνο ζητούμενο ἀπό τόν Θεό μας δῶρο. Ἄς Τοῦ τό προσφέρουμε.....

Καλά καί Εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Ἡ Ἥγουμένη,
† Μόνικα Μοναχή καί οἱ σὺν ἐμοί
ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

ΟΜΙΛΙΑ ΑΡΧΙΜ. ΝΗΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ:

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ

καί ὑπάρχει λόγος γιά νά ζῶ...

Α

κούγοντας σήμερα τά ἀναγνώσματα, τούς ψαλμούς, τούς ὕμνους καί τά τροπάρια τῶν Χριστουγέννων δημιουργήθηκαν

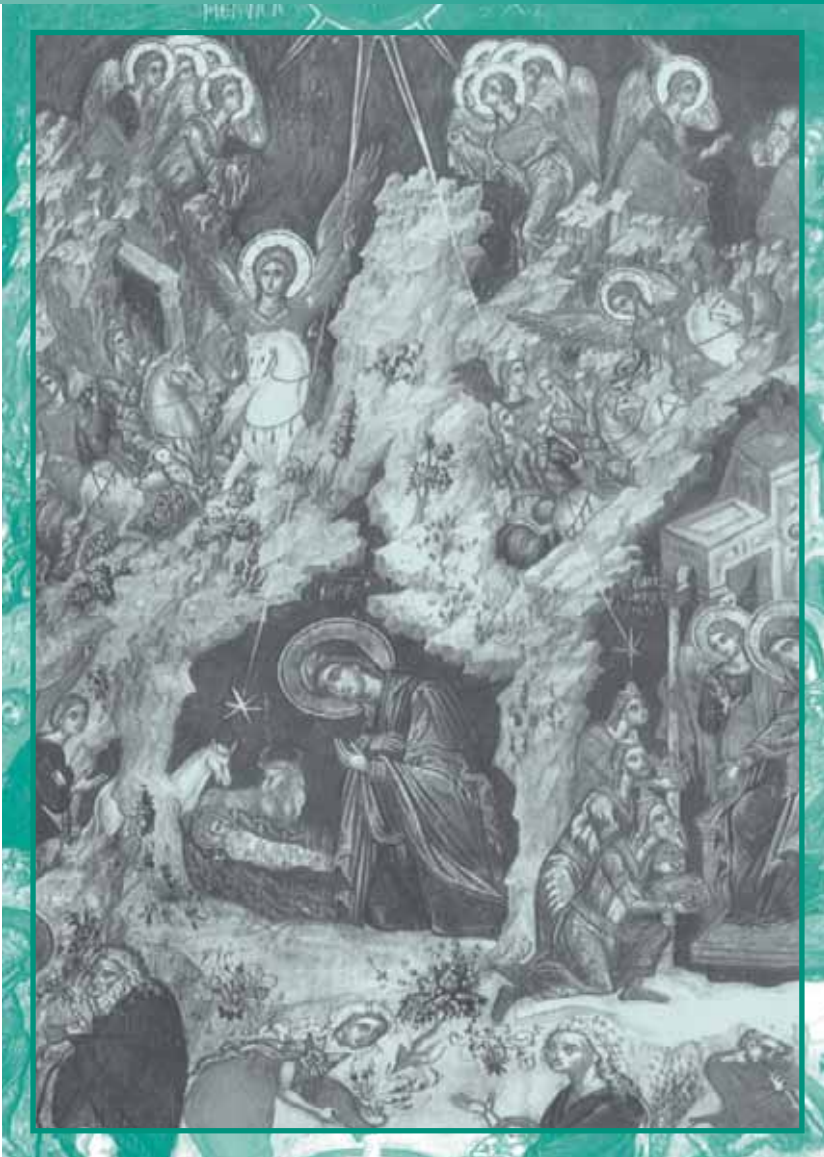
μέσα στό μυαλό μου μερικές σκέψεις, τίς ὁποῖες ἀγαπητοί καί σεβαστοί πατέρες καί ἀδελφοί θά ἤθελα τή στιγμή αὐτή, ἐδῶ στήν τράπεζα πού εβρισκόμαθα καί μετά ἀπό τό σχετικό ἀνάγνωσμα περὶ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ πού ἀκούσαμε νά διαβάζει ὁ μοναχός κατά τήν ὥρα πού συντρόγαμε, νά σᾶς τίς κοινοποιήσω ὥστε νά γίνετε κι ἐσεῖς συνκοινωνοί τῶν σκέψεών μου.

Κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας τό μυαλό μου ἐπέστρεψε χιλιάδες χρόνια πίσω, σκεπτόμενος τό πῶς ἦταν ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων χωρίς Χριστό. Χωρίς οὐσιαστικά τήν ἐλπίδα. Σκεπτόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ὅτι δέν ὑπάρχει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ὅτι δέν ὑπάρχει μετά θάνατον σωτηρία, ἀλλά μόνον τό στόμα τοῦ φρικτοῦ Ἄδη θά καταπιεῖ τίς ψυχές τους, μέ τί αἰσθήματα ἄραγε ζοῦσαν καί μέ τί ἐλπίδα, ὅταν πίστευαν ὅτι τό φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη θά ἔλεγε στή ζωὴ τους τήν τελευταία λέξη;

Ἡ ζωὴ τους θά ἔμοιαζε, ὅπως εἶναι πιθανόν, μέ τή ζωὴ ἑνός φυλακισμένου, ὁ ὁποῖος ἔχει καταδικασθεῖ ἰσόβια καί θά πρέπει νά ζήσει ὅλη

τήν ὑπόλοιπη ζωὴ του μέσα σέ τέσσερα ντουβάρια. Γιά ποιόν λόγο νά ζεῖ αὐτός ὁ ἄνθρωπος, χωρίς σκοπὸ, χωρίς ἐλπίδα, γνωρίζοντας ὅτι ὅλη του τὴ ζωὴ θά τὴν περάσει μέσα στά ἴγρὰ ντουβάρια τῆς φυλακῆς;

Ἀκούγοντας τά ἀναγνώσματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τίς ἡμέρες αὐτές, κατενόησα πόση χαρὰ καί ἐλπίδα ἔπαιρναν οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦσαν πρὸ Χριστοῦ ἀκούγοντας ἢ βλέποντας ἕναν προφήτη νά τοὺς φωνάζει καί νά τοὺς λέει: “Ἐρχεται ὁ Μεσσίας. Ἐρχεται ὁ Σωτῆρας μας, Αὐτός πού θά μᾶς σώσει ἀπὸ τὴν ὅλη αὐτὴ κατάσταση. Naί, ἔρχεται καί θά γεννηθεῖ ἀπὸ μία Παρθένο”. Εκεί πού ἀπελπίζονταν οἱ ἄνθρωποι καί ζοῦσαν μέσα στό σκοτάδι αὐτοῦ τῆς φρικτῆς ἀπελπισίας τους, οἱ φωνές αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἦταν σάν μιὰ ἀστραπή πού ἔστω καί γιά λίγο σκόρπιζε φῶς καί τοὺς ὑπενθύμιζε τά λόγια τά ὁποῖα εἶχε πει ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ὄφι (Διάβολο) καί πού τά εἶχαν ἀκούσει ὁ Ἄδამ καί ἡ Εὐᾶ, λίγο πρὶν χάσουν τὸν Παράδεισο: “Ἐχθρον θέλω στήσει ἀναμέσον σου καί τῆς γυναικὸς καί ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καί τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὸ θέλει σου συντρίψει τὴν κεφαλὴν καί σύ θέλεις κενθήσει τὴν πτέρναν αὐτοῦ”. (Γέν. κεφ. Γ' στ. 15).

Τά λόγια αὐτά τοὺς ἔδιναν δύναμη, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωποι γρήγορα τὰ ξεχνοῦσαν καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ξαναέστειλε προφῆτες καὶ ἀνθρώπους δικούς Του γιὰ νὰ τοὺς δίνει κουράγιο στὴν ἀπελπισία τους.

Σκεφτήκατε τί εἶναι νὰ ζεῖς μέσα στὸν Παράδεισο, νὰ πλάσθῃς γιὰ νὰ ζήσεις ἀθάνατος, γιὰ νὰ ζήσεις εὐτυχισμένος καὶ ξαφνικά νὰ βρεθῆς μακριὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ χῶρο καὶ νὰ ζεῖς πλέον χωρὶς στόχους, χωρὶς σκοπὸ, σκεπτόμενος ὅτι ὁ θάνατος πού γεννήθηκε καὶ εἰσέβαλε

σάν ξένο σῶμα μέσα στό σῶμα σου, σέ λίγο θά σέ “θερίσει” καὶ δέν θά ἔχεις τὴν δυνατότητα νὰ βλέπεις τὰ ἀγαπημένα σου πρόσωπα, αὐτὰ δηλαδή μέ τὰ ὁποῖα ἔζησες, μεγάλωσες, συναναστράφηκες, γέλασες, καὶ ἔκλαψες μαζί τους; Εἶναι φρικτὸ καὶ μόνον νὰ τὸ σκέφτεσαι.

Μέσα σέ αὐτὸ τὸ κλίμα ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι πρὸ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστὸς οἱ ἄγγελοι πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀνεφώνησαν: “Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ”. Εἶναι σάν κι ἐμᾶς πού ὅταν εἴμαστε χαμένοι καὶ ἀπελπισμένοι καὶ γίνεи κάτι χαρούμενο καὶ ἀλλάξει τὴ ζωὴ μας, λέμε “Δόξα σοι ὁ Θεός, δόξα σοι ὁ Θεός”. Αὐτὸ

ἔκαναν οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ Ποιμένες τὴ στιγμή τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σάν τρελλοὶ καὶ γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ δόξασαν τὸν Θεό, ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, διότι δόθηκε τέλος σ' ἓνα μαρτύριο χιλιάδων ἐτῶν πού ταλαιπωροῦσε τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀνέτειλε ξανά ὁ Ἥλιος καὶ τὰ πάντα λούστηκαν στό φῶς. Τό σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας ἔφυγε, τελείωσε καὶ δέν ξαναγυρίζει πιά. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ψαλμωδὸς λέγει “Ἡ Γέννησή σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς...”.

Οι προφήτες λοιπόν φώναζαν “Έρχεται”. Οί άγγελοι και οί άνθρωποι τής εποχής του Χριστού φώναζαν “Ήλθε”. Ναι, επιτέλους ήλθε. Οί πόρτες τής φυλακής άνοιχθηκαν, οί φυλακισμένοι ελευθερώθηκαν, ξαναβρήκαν τή ζωή, ξαναβρήκαν τήν έλπίδα τους πλέον και έχουν λόγο για να ζουν. Γεννήθηκε ο Λόγος και υπάρχει λόγος για να ζει ο άνθρωπος. Υπάρχει λόγος για να ζω εγώ και εσύ.

Σήμερα 2002 χρόνια μετά Χριστόν ίσως πολλοί από έμάς να ζούμε μέσα στο ίδιο σκοτάδι τής άπελπισίας πού ζούσαν και οί πρό Χριστού, γιατί ίσως για έμάς δέν άντελεε ακόμα ο Ήλιος, ίσως για έμάς δέν γεννήθηκε ο Λόγος και έτσι δέν έχουμε λόγο για να ζούμε. Γι' αυτό και δέν είμαστε χαρούμενοι. Διότι είμαστε φυλακισμένοι μέσα στή φυλακή πού μάς δημιούργησε ο διάβολος. Μήν άπελπίζεσθε όμως, διότι έρχεται ή Έκκλησία μας και μάς φωνάζει ότι σήμερα γεννήθηκε και για μάς ο Ήλιος, ο Λόγος, ή Σωτηρία μας, ή Έλευθερία μας, ή Έλπίδα μας. Γι' αυτό ή Έκκλησία μας ψάλλει “Η Παρθένος σήμερα τον Ύπερούσιον τίττει...”. Τό “σήμερον” πού λέγει άπευθύνεται σέ σένα και σέ μένα πού ακόμα ζούμε στήν κατάσταση πού ζούσαν και οί άνθρωποι πρό Χριστού. Δέν σου λείει ή Έκκλησία ότι ο Χριστός γεννήθηκε πρό 2002 ετών, αλλά σου λέγει ότι σήμερα ή Παρθένος γεννά τό Χριστό. Τό γεγονός γίνεται προσωπικό, γίνεται για σένα και για όσους νόμισαν ότι ο Χριστός ήλθε μόνον για εκείνους πού ζούσαν τότε στή Βηθλεέμ και στά Ίεροσόλυμα. Όχι. Σήμερα ο Χριστός γεννάται, γι' αυτό δοξάσατε. Βγείτε στους δρόμους και φωνάξτε. Δόξα σοι ο Θεός. Δόξα σοι ο Θεός, δόξα σοι. Γεννήθηκε ο Λόγος του Θεού και εσκήνωσε κοντά μας και υπάρχει λόγος πλέον για να ζούμε.

Άδελφοί και πατέρες. Βρείτε τό λόγο για τον όποιο πρέπει να ζείτε. Βρείτε τούς στόχους σας. Διότι άνθρωπος χωρίς στόχους και χωρίς λόγο υπάρξεως είναι μόνον ο φυλακισμένος. Και για έμάς σήμερα γεννήθηκε ή Έλευθερία μας. Γεννήθηκε ο Έλευθερωτής μας. Γεννήθηκε ο

Σωτήρας μας. Αϊτός πού μάς έσωσε μέσα από τά μπουντρούμια τής φυλακής, τής άπελπισίας, τής άπομόνωσης και τής μοναξιάς.

Ναι, θά τό φωνάζω παντού. Γεννήθηκε ο Λόγος και υπάρχει λόγος πλέον για να ζω. Δέν άνήκω πλέον στήν κατηγορία των ανθρώπων εκείνων πού έζησαν πρό Χριστού, γιατί οί πόρτες του Παραδείσου άνοιξαν ξανά και για μένα. Άνοιξε ξανά ο Θεός Πατέρας τήν άγκαλιά Του για να μέ σφίξει μέσα στήν άπέραντη άγάπη Του. Θ' άποκτήσω ξανά τήν άθανασία μου, θ' άποκτήσω τό χαμένο Παράδεισό μου, θ' άποκτήσω ξανά τό σπίτι των προπατόρων μου, αυτό πού ο Άδάμ και ή Εύα έχασαν, σήμερα ξαναγίνεται δικό μου, αλλά και δικό σας και όλων όσων κατανοήσουν ότι σήμερα για όλους έμάς ή Παρθένος τον Ύπερούσιον τίττει.

Πιστεύω να κατανοήσατε γιατί ο ψαλμωδός λέγει ότι άγγελοι μετά ποιμένων δοξολογούσι. Πιστεύω να κατανοήσατε ότι υπάρχει λόγος πλέον μάγοι από τή μακρυνή Ίνδια να όδοιπορούν για να τρέξουν να Τόν συναντήσουν και να Τόν ευχαριστήσουν. Μάθετε όλοι λοιπόν ότι για έμάς έγεννήθη ένα παιδί νέο, τό όποιον όμως έχετε υπ' όψη σας ότι δέν είναι στήν ούσία νέο, αλλά είναι ο πρό αίωνων Ύπαρχων Θεός. Είναι ο ίδιος ο Θεός πού υπήρχε και υπάρχει μέσα στον Παράδεισο και πού σήμερα γεννάται για να εκπληρωθεί αυτό πού είχε πει στον όφι.

Άς δοξάσουμε τό Θεό πού ζούμε στήν εποχή πού μπορούμε και φωνάζουμε ότι ήλθε ο Μεσσίας και για μάς ή μάλλον ήλθε για μάς. Άς δοξάσουμε τό Θεό, διότι είμαστε εκείνοι πού έχουμε τή δύναμη να φωνάξουμε ότι ο Ίησους έρχεται και πάλι επί των νεφελών για να μάς πάρει μαζί Του και να συμβασιλεύσουμε εις τούς αιώνας των αιώνων μέσα στή Βασιλεία Του.

Χρόνια Πολλά και Καλά Χριστούγεννα.

Καλά Χριστούγεννα θά ζήσουν και ζουν μόνον εκείνοι πού άντελήφθησαν ή θ' άντιληφθούν ότι σήμερα και γι' αυτούς Χριστός Γεννάται.

*(Όμιλία του Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη
στην τράπεζα τής Μοναστηκής Άδελφότητας
εις Τριχορφον Φωκιάς 25/12/2002).*

Τί νά σοῦ προσφέρουμε Χριστέ;...

Τί σοι προσενέγκομεν, Χριστέ ὅτι ὤφθης ἐπί γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; Ἐκαστον γάρ τῶν ὑπό σοῦ γενομένων κτισμάτων τήν εὐχαριστίαν σοι προσάγει· οἱ ἄγγελοι τόν ὕμνο, οἱ οὐρανοί τόν ἄστέρα, οἱ μάγοι τά δῶρα, οἱ ποιμένες τό θαῦμα, ἡ γῆ τό σπήλαιον, ἡ ἐρημος τήν φάτην, ἡμεῖς δέ μητέρα Παρθένον. Ὁ πρό αἰῶνων Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς".

Τροπάριο ἀπό τίς ὥρες τῶν Χριστουγέννων

Τί νά σοῦ προσφέρουμε Χριστέ, πού φανερώθηκες στήν γῆ ὡς ἄνθρωπος γιά μᾶς; γιατί κάθε ἓνα ἀπό τά κτίσματα πού ἔγιναν ἀπό σένα, σοῦ προσφέρει τήν εὐχαριστία· οἱ ἄγγελοι προσφέρουν τόν ὕμνο· οἱ οὐρανοί τό ἄστρο· οἱ μάγοι τά δῶρα· οἱ ποιμένες τό θαῦμα· ἡ γῆ τό σπήλαιο· ἡ ἐρημος τήν φάτην· ἡμεῖς δέ οἱ ἄνθρωποι, τήν μητέρα Παρθένο. Σὺ πού εἶσαι ὁ προαιώνιος Θεός, ἐλέησέ μας...

Τά ΕΙΣΟΔΙΑ τῆς Θεοτόκου

Όταν τό Ἅγιο καί πανάχρο- ντο τέκνο(δηλ. ἡ Παναγία μας) πού ὁ Θεός χάρισε στό ἀνθρώπινο γένος- τό πρό πολλοῦ στεῖρο ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, τῶν παθῶν καί τοῦ θανάτου- ἔφθασε στήν ἡλικία τῶν δύο χρό- νων, ὁ πατέρας του Ἰωακείμ εἶπε στή σύζυγό του: “Ἄς τό ὀδηγήσουμε στό ναό τοῦ Κυρίου, γιά νά ἐκπληρώσουμε τήν ὑπόσχεση πού δώσαμε νά τό ἀφιερώσουμε ἀπό τρυφερή ἡλικία στόν Παντοδύναμο”. Ἡ Ἄννα ὁμως ἀπά- ντησε: “Ἄς περριμένου- με νά γίνει τριῶν ἐτῶν, γιατί μπορεῖ νά ζητᾶ τόν πατέρα καί τήν μητέρα της, καί νά μή μείνει στό ναό τοῦ Κυρίου”.

Όταν τό παιδί ἔγινε τριῶν ἐτῶν, οἱ γονεῖς του ἀποφάσι-

σαν να εκπληρώσουν τις υποσχέσεις τους, και να προσφέρουν τό τέκνο τους στό ναό. Ὁ Ἰωακείμ κάλεσε τότε κόρες ἑβραίων ἀπό καθαρή φυλή νά τό συνοδεύσουν στό ναό προπορευόμενες μέ ἀναμμένες λαμπάδες, ἔτσι ὥστε τό φῶς νά τραβήξει τό ἐνδιαφέρον τοῦ παιδιοῦ καί νά μὴν μπεῖ αὐτό στόν πειρασμό νά στραφεῖ πίσω πρὸς τοὺς γονεῖς του. Ἡ Παναγία Παρθένος ὁμως, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ γενετῆς ὑποθεῖσα σέ βαθμὸ ἀρετῆς καί ἀγάπης τῶν οὐρανίων πραγμάτων ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πλάσμα, ὄρμησε τρέχοντας πρὸς τόν Ναό. Πέρασε μπροστά ἀπὸ τίς παρθένες τῆς συνοδείας της καί δίχως ἓνα βλέμμα γιά τόν κόσμο ρίχτηκε στήν ἀγκαλιά τοῦ ἀρχιερέα Ζαχαρία πού τὴν περιέμενε στό Πρόναο συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους. Ὁ Ζαχαρίας τὴν εὐλόγησε, λέγοντας: “Ὁ κύριος ἐδόξασε τό ὄνομά σου σέ πᾶσα γενεά. Στό πρόσωπό του θά ἀποκαλύψει κατὰ τίς ἔσχατες ἡμέρες τὴ λύτρωση πού ἐτοίμασε γιά τόν λαό του”. Καί πράγμα ἀνήκουστο γιά τοὺς ἀνθρώπους της Παλαιᾶς Διαθήκης, εἰσήγαγε τό παιδί στό Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὅπου μόνον ὁ Ἀρχιερέας μπορούσε νά εἰσέλθει μία φορά τόν χρόνο κατὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ ἑξίλασμοῦ. Τό ἔβαλε νά καθίσει στό τρίτο σκαλί τοῦ θυσιαστηρίου καί ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἀπὸ τότε τὴν ἐπεσκίασε. Σηκώθηκε τότε κι ἄρχισε νά χορεύει γιά νά δείξει τὴ χαρὰ της. Ὅσοι ἦταν ἐκεῖ παρόντες ἐθαύμασαν τοῦτο τό θέαμα πού ὑποσχόταν μεγάλα θαύματα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἐπρόκειτο σύντομα νά πραγματοποιήσει στό πρόσωπό της.

Ἐχοντας ἔτσι ἐγκαταλείπει τόν κόσμο, τοὺς γονεῖς της καί κάθε δεσμό μέ τὰ αἰσθητὰ πράγματα, ἡ Ἅγια Παρθένος παρέμεινε στό ναό μέχρι τὴν ἡλικία τῶν 12 ἐτῶν. Φθάνοντας λοιπὸν σέ ἡλικία γάμου, οἱ ἱερεῖς καί οἱ πρεσβύτεροι φοβήθηκαν μήπως μολύνει τό ἄδυτο καί τὴν ἐμπιστεύθηκαν στόν ἀγνό Ἰωσήφ πού ἦταν χῆρος, γιά νά διαφυλάξει τὴν παρθενία της, παρουσιαζόμενος ὡς μνηστήρας της.

Κατὰ τὰ 9 αὐτὰ χρόνια, ἡ Παναγία τρεφόταν μέ τροφή πνευματικὴ πού τῆς ἔφερεν ἄγγελος Κυρίου. Δίγηε βίο οὐράνιο, ἀνώτερο ἐκείνου τῶν προπατόρων μας στόν Παράδεισο. Δίχως μέριμνες, δίχως πάθη, ἔχοντας ξεπεράσει τίς ἀνάγκες τῆς φύσεως καί τὴν τυραννία τῶν ἡδονῶν, δέν ζοῦσε παρὰ μόνον γιά τόν Θεό, μέ τόν νοῦ της προσηλωμένο κάθε στιγμή στή θεωρία τοῦ κάλλους Του. Προσευχομένη ἀδιαλλείπτως καί ἐπαγρυπνώντας στόν ἑαυτό της, ἡ Ἅγια Παιδίσκη κατόρθωσε κατὰ τὴν παραμονή της στόν Ναό νά καθαρίσει τὴν καρδιά της ἔτσι ὥστε νά γίνει ἀκηλίδωτος καθρέπτης, ὅπου ἀντανυγάζεται ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Φόρεσε τὴ λαμπρὴ στολή τῶν ἀρετῶν, ὡς μελλόνυμφη γιά νά προετοιμαστῆ γιά τὴν ἐν αὐτῇ ἔλευση τοῦ θείου Νυμφίου Χριστοῦ. Κατόρθωσε τέτοια τελειότητα πού συνόψισε στό πρόσωπό της ὅλη τὴν ἀγιότητα τοῦ κόσμου καί, ὁμοιωθεῖσα διὰ τῆς ἀρετῆς μέ τόν Θεό, προσήλκυσε τόν Θεό νά “ὁμοιωθεῖ” διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως μέ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἀδύτου, ὅπου εἰσῆλθε σέ ἡλικία πού τὰ ἄλλα παιδιά ἀρχίζουν νά μαθαίνουν, ἡ Παναγία ἄκουε κάθε Σάββατο τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν. πού ἀπευθύνονταν στόν λαό στό κοινὸ τμήμα τοῦ Ναοῦ. Μέ τὴ διάνοιά της ὀξυμμένη ἀπὸ τὴν ἡσυχία καί τὴν προσευχή, ἔφθασε ἔτσι στή γνώση τοῦ βαθύτερου νοήματος τῶν μυστηρίων τῶν Γραφῶν. Ζώντας ἐν μέσω ἁγίων μυστηρίων καί θεωρώντας τὴν ἴδια της τὴν ἀγνότητα, κατάνοησε ποιὸ ἦταν τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ καθ' ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ περιούσιου λαοῦ Του. Διέγινωσεν ὅτι ὅλος αὐτός ὁ χρόνος ἦταν ἀναγκαῖος γιά νά ἐτοιμάσει ὁ Θεὸς μία μητέρα στοὺς κόλπους τῆς ἀποστάτιδος αὐτῆς ἀνθρωπότητος καί ὅτι αὐτῇ, παιδίο ἅγιο πού διάλεξε ὁ Θεός, ἔπρεπε νά γίνει ὁ ἀληθινός, ζῶν Ναός τῆς θεότητος. Τοποθετημένη στό ἅγια τῶν Ἁγίων, ὅπου φυλάσσονταν τὰ τεκμήρια τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, ἡ Παρθένος ἀποκάλυπτε ὅτι τὰ σύμβολα καί οἱ προτυπώ-

σεις έπρεπε νά εκπληρωθοῦν στό πρόσωπό της. Αὐτή ἡ ἴδια ἦταν τό Ἄδυτο, ἡ Σκηνή τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ Κιβωτός τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ Στάμιος, ἡ Φέρουσα τό ἐξ οὐρανοῦ μάννα, ἡ βλαστήσασα Ράβδος τοῦ Ἄραων, ἡ Πλάξ τοῦ Νόμου τῆς Χάριτος. Σέ αὐτή φανερόνται οἱ σκοτεινές προφητείες: Εἶναι ἡ Κλιμαξ πού ἐνάνει τή γῆ μέ τόν οὐρανό, τήν ὁποία εἶδε στό ὄνειρό του ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ, ἡ Στήλη νεφέλης πού ἀποκαλύπτει τή δόξα τοῦ Θεοῦ, ἡ κούφη Νεφέλη τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, τό ἀλατόμητο Ὅρος τοῦ Δανιήλ, ἡ κλειστή Πύλη τοῦ Ἰεζεκιήλ διά τῆς ὁποία ὁ Θεός ἦρθε νά ἐπισκεφθεῖ τούς ἀνθρώπους, ἡ ζῶσα καί ἐσφραγισμένη Πηγὴ πού ἀναβλύζει ἐντός μας τά ὕδατα τῆς αἰώνιας ζωῆς. Θεωρώντας πνευματικῶς τά θαύματα τοῦτα πού ἐπρόκειτο νά λάβουν χώρα στό πρόσωπό της, δίχως ἀκόμη νά κατανοεῖ σαφῶς πῶς θά

πραγματοποιοῦνταν, ἡ Παναγία ἀνέπεμψε τήν προσευχή καί τήν μεσιτεία της πρὸς τόν Θεό μέ μεγαλύτερη ἀκόμη ἔνταση, γιά νά σπεύσει ὁ Κύριος νά εκπληρώσει τίς ὑποσχέσεις του καί νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος ἐρχόμενος νά κατοικήσει μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ἡ Θεοτόκος εἰσῆλθε στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὁ χρόνος προετοιμασίας καί δοκιμασίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πῆρε τέλος καί σήμερα ἐορτάζουμε τούς ἀρραβῶνες τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἀνθρώπινη φύση. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία ἀγάλλεται καί προτρέπει ὅλους τούς φίλους τοῦ Θεοῦ νά ἀποσυρθοῦν κι αὐτοί στόν Ναό τῆς καρδιάς τους γιά νά προετοιμάσουν τήν ἔλευση τοῦ Κυρίου μέ τή σιωπή καί τήν προσευχή. Ἀπομακρυνόμενοι ἀπό τίς ἀπολαύσεις καί τίς μέριμνες τοῦ κόσμου.

ΝΕΟΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τ. 3ος,
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΝΔΙΚΤΟΣ

Ο Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης παρατηρεῖ πῶς μέ τήν εἰσοδὸ Της στά Ἅγια τῶν Ἁγίων ἡ Παναγία χαρίζει στό γένος τῶν ἀνθρώπων, ἢ μάλλον σέ ὅλη τήν αἰσθητὴ κτίση “μίαν θαυμαστήν καί ἐξαιρετον Χάριν”, ὅτι δηλαδή ἐπιστρέφει ὅλον τόν κόσμον ἀπό τοῦ διαβόλου πρὸς τόν Θεόν, ἀπό τήν φθοράν εἰς τήν ἀφθαρσίαν καί μέ ἓναν λόγο, ἀπό τό κακῶς εἶναι εἰς τό εὖ εἶναι. Μέ τήν κίνησή Της αὐτὴ ἡ Παναγία ἀνοίγει γιά κάθε ἄνθρωπο τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στόν Θεό. Καί οἱ παρθένες πού συνοδεύουν τήν Παναγία στήν εἰσοδὸ Της στόν Ναό εἶναι τό σύμβολο τῶν ψυχῶν πού ἐπιστρέφουν στόν Θεό.

Αὐτήν τήν ἐπιστροφή πρὸς τόν Κύριο πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν μετάνοια, μᾶς καλεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς νά πραγματοποιήσουμε ὅλοι μας, λέγοντας: “Ἄς μετοικήσουμε κι ἐμεῖς, ἀδελφοί, ἀπό τήν γῆν στόν οὐρανό· ἄς ὑψωθοῦμε ἀπὸ τήν σάρκα στό πνεῦμα· ἄς μεταθέσουμε τήν ἀγάπη ἀπὸ τά πρόσκαιρα στά μόνιμα· ἄς καταφρονήσουμε τίς σαρκικές ἡδονές πού εἶναι δόλωμα κατὰ τῆς ψυχῆς καί παρέρχονται γρήγορα. Ἄς ἐπιθυμήσουμε τά πνευματικά χαρίσματα πού μένουν ἄφθαρτα· ἄς ὑψώσουμε τόν νοῦ μας ἀπὸ τήν ταραχὴ τοῦ κόσμου καί ἄς τόν ἀνεβάσουμε στά οὐράνια ἄδυτα, σ' ἐκεῖνα τά Ἅγια τῶν Ἁγίων ὅπου τώρα κατοικεῖ ἡ Θεοτόκος”.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τό βιβλίο “Ἡ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟΣ”, Ἱερομονάχου Γρηγορίου,
Ἐκδοσις Ἱ. Κουπλουμουσιανῶν Κελλίων, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Ἅγιον Ὅρος.

ΤΑ ΑΜΦΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Οτό προηγούμενο τεύχος αναφέραμε επιγραμματικά περί του Ίεροῦ Ναοῦ καὶ τοὺς συμβολισμοὺς αὐτοῦ καὶ σὲ αὐτὸ τὸ τεύχος θὰ ξεκινήσουμε νὰ μιλοῦμε γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν πληρότητα καὶ τὸ βάθος τῶν νοημάτων μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι συγκροτημένη. Θὰ ἐξετάσουμε κατὰ πρῶτον τὴν προσκομιδὴ καὶ κατόπιν τὴν Θεία Λειτουργία, μαθαίνοντας βήμα-βήμα τὰ τελούμενα ἐν αὐτῇ.

Η ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗ

Ὁ ἱερέας καὶ ὁ διάκονος πού πρόκειται νὰ τελέσουν τὴν Θεία Λειτουργία μπαίνουν στὴν Ἐκκλησία, ὑποκλίνονται μπροστά στὸν Ἀρχιερατικὸ θρόνο καὶ στὴν Ὁραία Πύλη, ἀσπάζονται τὶς εἰκόνες τοῦ Τέμπλου καὶ ζητώντας συγχώρεση ἀπὸ τοὺς πιστοὺς εἰσέρχονται στὸ ἱερό καὶ πλησιάζοντας τὴν Ἁγία Τράπεζα κάνουν μπροστά της τρεῖς μετάνοιες. Κατόπιν ἀσπάζονται τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ τὸ Εὐαγγέλιο κι ἀρχίζουν νὰ ντύνονται τὰ ἄμφιά τους, τὰ ὁποῖα τοὺς διακρίνουν ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο πιστὸ λαό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν καθημερινή τους ἀμφίεση, διότι ἤδη ἀπὸ τὰ ἀποστολικά χρό-

νια οἱ ἱερεῖς ξεχώριζαν φορώντας τα, καθιερώνοντας τὰ εἰδικὰ αὐτὰ ἐνδύματα γιὰ τὴ λατρευτικὴ σὺνάξη μὲ τὰ ὁποῖα φυσικὰ ὁ ἱερέας δὲν μπορεῖ νὰ κυκλοφορεῖ ἔξω. Τὰ ἄμφια βέβαια εἶναι περιβεβλημένα καὶ μὲ πνευματικούς συμβολισμοὺς καὶ συμβολίζουν τὴ λαμπρότητα τῆς τελετῆς πού θὰ ἀκολουθήσει. Γι' αὐτὸ, καθὼς ὁ ἱερέας ἐνδύεται τὰ ἄμφια, γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ λέει στίχους ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς πού προετοιμάζουν τὸ νοῦ γιὰ τὴ μεγάλη τελετουργία τῆς θείας λατρείας. Κι ἔτσι περιλαμπρὸς στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα ὁ ἱερέας στέκεται μπροστά στὸ θρόνο τοῦ Ὑψίστου καὶ ἱερουργεῖ τὸ Μέγα

Μυστήριον. Ὁ διάκονος φοράει **τὸ στιχάρι**, τὸ ὁποῖο ὁμοίως φοράει καὶ ὁ πρεσβύτερος. Εἶναι σχεδὸν πάντα ἀνοιχτόχρωμο καὶ φωτεινὸ, συμβολίζοντας τὴν λαμπρότητα τῶν ἀγγέλων καὶ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς πού πρέπει νὰ διακρίνει τὸν ἱερέα.

Στὴ συνέχεια ὁ διάκονος φοράει **τὸ ὄραριον**, μιά μακροστενὴ ὑφασμάτινη λωρίδα τὸ ὁποῖο ρίχνει πάνω στὸν ἄριστερό του ὄμο. Τὸ ὄραριον συμβολίζει τὶς ἀγγελικὲς φτεροῦγες καὶ ὅπως λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, οἱ κινήσεις του θυμίζουν τὸ πέταγμα τοῦ ἀγγέλου. Κατόπιν ὁ διάκονος φορᾷ **τὰ ἐπιμάνικα** πού σφίγγουν τὸν καρπὸ τῶν χειρῶν του καὶ

ἐπιμάνικα

ιερέας, ὁ ὁποῖος πάνω ἀπό τό στοιχάρι φορᾷ **τό ἐπιτραχήλιο** πού συμβολίζει τό βάρος καί τήν εὐθύνη πού φέρουν οἱ ἱερεῖς γιά τίς ψυχές ὄλων μας. Οἱ ψυχές οἱ ὁποῖες κρέμονται στό λαμό τοῦ ἱερέα εἶναι τά κρόσια στό κάτω μέρος τοῦ ἐπιτραχήλιου. Ὁ καθένας μας βέβαια ἔχει τήν εὐθύ-

νη του, ἀλλά καί ὁ ἱερέας ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη νά ἐργαστεῖ, νά πονήσει, νά ποιμάνει, νά δώσει παράδειγμα στό ποίμνιό του. Κατόπιν ἐνδύεται ὁ ἱερέας **τήν ζώνη** πού σημαίνει τήν συνεχή προσοχή, τήν ἐγκράτεια πού πρέπει νά καλλιεργήσουμε γιά νά ποιμάνουμε τίς ψυχές. Ἐπίσης ἡ ζώνη φανερώνει τήν προθυμία καί τήν ἐτοιμότητά του. Φορώντας τήν ζώνη δείχνει ἐπίσης τήν ἐμπιστούνη του στόν Θεό πού τόν στηρίζει καί τόν ἐνισχύει λέγοντας “εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ περιζωννύων με δύναμιν καί ἔθετο ἄμωμον τήν ὁδόν μου” (ἅς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός πού μέ περιζώνει μέ δύναμη καί ἔκανε καθαρό τό δρόμο τῆς ζωῆς μου). Ἄν ὁ λειτουργός ἔχει

ὀφράκιον, τότε φορᾷ τό ἐπινομαζόμενον **ἐπιγονάτιο** πού εἶναι σέ σχῆμα ρόμβου καί συμβολίζει τήν πνευματική ρομφαία καί τήν ἀκαταμάχητη δύναμη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τό ἐπιγονάτιο ἀντιπροσωπεύει τό λέντιο, τήν πετσέτα δηλαδή

πού χρησιμοποίησε ὁ Κύριος γιά νά σκουπίσει τά πόδια τῶν μαθητῶν Του. Κατά τόν Ἅγιο Συμεών Θεσσαλονίκης, τό ἐπιγονάτιο παριστᾷ “τήν νίκη κατά τοῦ θανάτου, τήν ἀφθαρσία τῆς φύσεώς μας καί τή μεγάλη δύναμη τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τῆς τυραννίδος τοῦ π ο ν η ρ ο ὦ .

Τέλος ὁ ἱερέας φορᾷ **τό φαιλόνιο**, πού συμβολίζει τήν ἀλήθεια πού κυριαρχεῖ στά πάντα. Δηλώνει τήν κόκκινη χλαμύδα πού ἔντυσαν τόν Χριστό στό Πραιτώριο τοῦ Πιλάτου γιά νά Τόν ἐμπαΐσουν. Ὅπως ὁ

φαιλόνιο

ζώνη

Χριστός βάδισε πρὸς τόν Γολγοθά, ἔτσι καί ὁ ἱερέας βαδίζοντας στά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, συχνά ἐμπαΐζεται, ἀδικεῖται, σταυρώνεται. Τό φαιλόνιο δέν ἔχει μανίκια, γιατί ὁ ἱερέας, ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, δέν πρέπει νά ἀνακατεῦται μέ κοσμικά πράγματα.

(Ἁγ. Συμεών Θεσ. ΑΠΑΝΤΑ καί “Στοχασμοί στή θεία Λειτουργία” Ν.Β.Γκιργιόλ, Ι.Μ.Παρακλήτου)

ἐπιγονάτιο

Ἡ πανίγυρις τοῦ Ἁγίου ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑ ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Μ

έ πνευματική χαρά πανηγυρίσαμε και φέτος στις 9 Νοεμβρίου τόν προσάτη Ἁγίό μας Νεκτάριο.

Πλήθος κόσμου κατέφθασε ἀπό τήν γύρω περιοχή, ἀλλά και ἀπό τήν Πάτρα, τό Ἀργόινο και τήν Ἀθήνα. Πραγματικά ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εἶναι σέ ὄλους τόσο ἀγαπητός πού προσελκύει τούς πιστούς και σπεύδουν ὅπου ὑπάρχει μοναστήρι ἢ ἐκκλησία του νά τόν τιμήσουν. Ἔτσι λοιπόν και τό μοναστήρι μας ἐκείνη τήν εὐλογημένη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του, γέμισε ἀπό εὐλαβεῖς προσκυνητές, πού ἤρθαν γιά νά συνοροτάσουν μαζί μας τόν προσφιλή τους Ἅγιο. Ἐναν ἅγιο πού ὅπου ὑπάρχει Ὁρθοδοξία ἔχει χτιστεῖ και ναός του, ὅπως μαρτυροῦν τά δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί αὐτό εἶναι ἡ ἀδιάμφευστη μαρτυρία, τό

πόσο λαοφιλῆς εἶναι και πόσο ιδιαίτερη σχέση ἔχει αὐτός ὁ συγκεκριμένος Ἅγιος μέ τήν κάθε ψυχούλα. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι εἶναι μεγάλοι και ἔχουν τιμηθεῖ ἀπό τόν Θεό γιά τήν βιοτή τους, μέ τήν ὁποία ξεχώρισαν. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ἐνώ στήν ἐπίγεια ζωή του δέν ἔδειξε τά μεγάλα και θαυμαστά πού μεγάλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας και μάρτυρες βίωσαν, ἀλλά ὁμως ὅπως φαίνεται, στά μάτια τοῦ Θεοῦ ἡ ἀνεξάντλητη ὑπομονή του και ἡ ἄκρα του ταπεινώση πού δέχθηκε ὄλες τίς δοκιμασίες μέ σιωπή και προσεχή τόν κατέστησαν στίς συνειδήσεις ὄλων μας ἰσάξιο τῶν μεγάλων πατέρων και ἀσκητῶν. Ἴδιαίτερα ἐμεῖς, πού καθημερινά ζοῦμε ὑπό τήν σκέπη του και αἰθανόμαστε τήν ἄπειρη εὐλογία του, ἐκείνη ἡ μέρα τῆς πανηγύρεώς του ἦταν ιδιαίτερα συγκινητική

καί γέμισε τίς καρδιές μας γι' ἄλλη μιά φορά εὐγνωμοσύνη καί ἀγάπη γιά τόν σεπτό προστάτη μας.

Στήν πανήγυρη χοροστάτησε ὁ Γέροντάς μας π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης, ἐνώ τίμησαν τόν Ἅγιο Νεκτάριο καί οἱ νομαρχιακές καί δημοτικές ἀρχές τοῦ τόπου μας.

ΜΙΑ ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ὅλοι χάριξαν πού ἐπιτέλους γιά πρώτη φορά ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου ἦταν ζεστή, ἀφοῦ μέ τή βοήθειά του, λειτούργησε γιά πρώτη φορά ἡ θέρμανση, ἡ ὁποία εἶναι ἔργο ὅλων σας καί μᾶς συγκινήσατε γιά τήν ἄμεση ἀνταπόκρισή σας. Γιά ὅλους σας ἐκείνη τήν ἡμέρα εὐχηθήκαμε μέσα ἀπό τήν καρδιά μας νά βρεῖτε αὐτή τή ζεστασιά πού μέ τήν ἀγάπη σας δώσατε, στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἁγίου μας πού περιχαρῆς θά σᾶς συναντήσει στήν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Ξέρουμε ὅτι καί αὐτή ἡ καινούργια ἀνάγκη πού ἔχει προκύψει χάρις σέ ἐσᾶς καί αὐτή θά βρεῖ τήν ὑλοποίησή της. Σᾶς παρακαλοῦμε λοιπόν νά μᾶς βοηθήσετε ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς νά προχωρήσουμε τήν μαρμαρόστρωση στό δάπεδο τοῦ ναοῦ. Ἄς βάλουμε ἐμεῖς τό λιθαράκι μας καί ὁ τόσο μεγάλος καί θαυματουργός Ἅγιός μας θά κάνει τά ὑπόλοιπα ὥστε σύν Θεῷ τοῦ χρόνου μαζί μέ τήν θέρμανση νά ἔχουμε ἐπιτέλους μετά ἀπό τόσα χρόνια μαρμαροστρωμένο τό Ναό τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πού εἶθε ὅλους νά σκέπει καί νά προστατεύει πάντοτε.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέρων γιά τήν ἀγάπη σας, τήν κατανόησή σας καί τήν συμπαράστασή σας. Πιστεύουμε στήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου μας Νεκταρίου καί ἐλπίζουμε στήν δική σας...

Μέ ἀγάπη καί εὐχές

Ἡ Ἡγουμένη

† Μόνικα Μοναχή

καί οἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφές

Ὁ Ἅγιος
ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς
ΚΡΟΣΤΑΝΔΗΣ

 Ἰβάν Ἰλιτς Σέρκιεφ γεννήθηκε στίς 19 Ὀκτωβρίου 1829 στή Σούρα, μικρό χωριό στήν ἐπαρχία τοῦ Ἀρχαγγέλου, στό Ρωσικό Ἄνω Βορρῶ, ἀπό γονεῖς φτωχούς. Ὁ πατέρας του ἦταν νεωκόρος καί τοῦ ἐμφύσησε τήν ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία, τίς Ἀκολουθίες καί τήν προσευχή· τόν δίδαξε ἐπίσης νά μή ζητᾶ καταφύγιο καί παρηγοριά γιά τίς δοκιμασίες του παρά μόνον στόν Θεό. Στό σχολεῖο, ὁ μικρός Ἰβάν δυσκολευόταν πολύ νά μάθει γράμματα· ὁ Θεός ὅμως ἄκουσε τίς

παρακλήσεις του καί ἐν μιᾷ νυκτῇ τόν ἀπάλλαξε ἀπό τήν νοηρότητα τοῦ πνεύματος· ὁ Ἰωάννης ἔγινε τόσο λαμπρός μαθητής ὥστε κέρδισε ὑποτροφία γιά νά συνεχίσει τίς σπουδές του στήν Θεολογική Σχολή τῆς Ἁγίας Πετρούπολης. Ὡς σπουδαστής, ἐνδιαφερόταν γιά ὅλες τίς ἐπιστήμες, μελετοῦσε πολύ, ἀλλά ἀναζητοῦσε πάνω ἀπ' ὅλα τήν προσευχή καί τήν δοξολογία τοῦ Κυρίου σέ μοναχικούς περιπάτους στή φύση. Ὄταν πέθανε ὁ πατέρας του ὁ Ἰωάννης ἀναγκάστηκε παράλληλα μέ τίς σπουδές του νά ἐργάζεται ὡς γραμματέας,

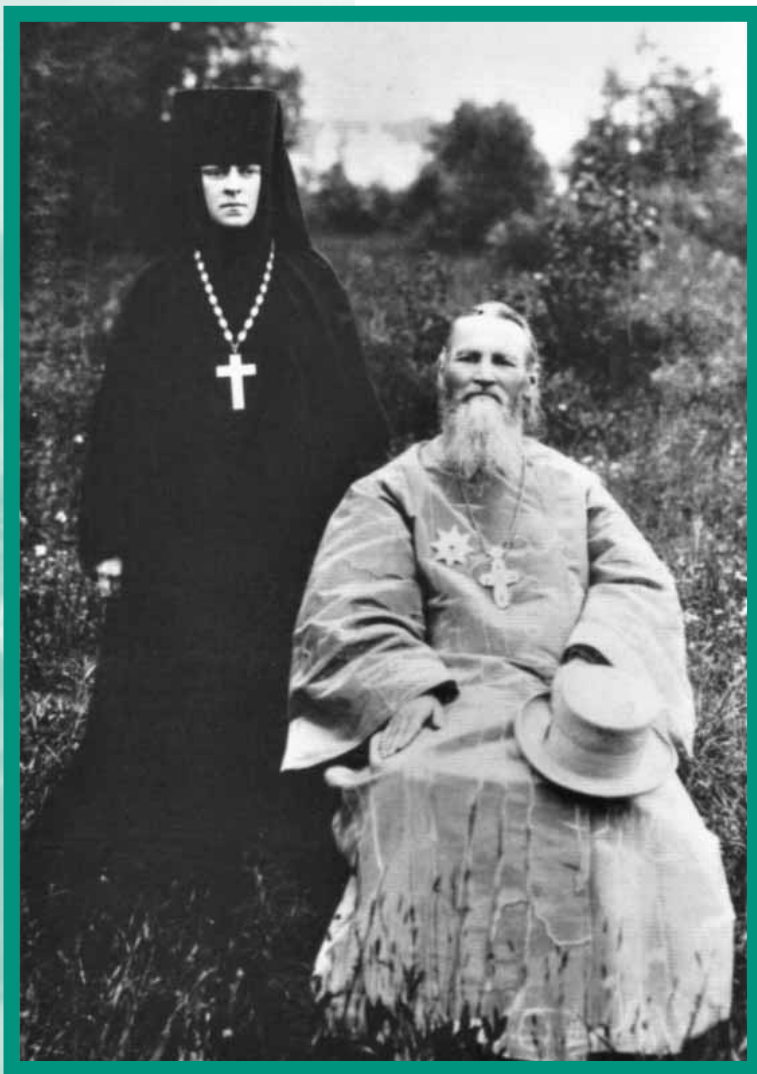
ὥστε νά συμβάλλει στίς ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας του. Δοκιμάστηκε σκληρά ἀπό κάθε λογῆς δεινά καί ἀπό τόν πειρασμό τῆς ἀποθάρρυνσης καί ἀγωνιζόταν διαρκῶς προσευχόμενος, ζητώντας ἀπό τόν Θεό τήν χάρη τῆς πίστεως καί τῆς χαρᾶς. Ἡ θλίψη, ἔλεγε, εἶναι ἀποστασία καί θάνατος τῆς καρδιάς. Ὁ Ἰωάννης θεωροῦσε κάθε γεγονός τῆς ζωῆς του ὡς σημεῖο ἐκ Θεοῦ καί γι' αὐτό, μετά ἀπό ἀποκαλυπτικό ἐνύπνιο δέχθηκε νά νυμφευθεῖ τήν θυγατέρα τοῦ πρωθιερέα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Κροστάνδης, ἐγκαταλείποντας τά ὄνειρα γιά ἱεραποστολικές περιοδεῖες στή μακρινή Κίνα, γιά νά γίνει ἱεραπόστολος στήν ἴδια του τήν πατρίδα, στό ναύσταθμο αὐτό, κοντά στήν πρωτεύουσα πού συγκέντρωνε ὅλη τήν ἀθλιότητα, τήν κοινωνική ἀδικία καί τήν ἠθική κατάρπωση μιᾶς κοινωνίας πού βρισκόταν στό χεῖλος τῆς καταστροφῆς.

Τήν ἡμέρα τοῦ γάμου

του, είπε στην γυναίκα του: “Αίζα, ευτυχισμένες οικογένειες υπάρχουν πολλές. Ἄς θέσουμε τούς ἑαυτούς μας στην ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ”. Καί μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τους, φύλαξαν τέλεια παρθενία, ἀποκαλώντας

Γραφῶν, καί κυρίως στήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας. “Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ἀληθῶς ἡ οὐράνια τελετή ἐπί γῆς, κατά τήν διάρκειά τῆς ὁποίας, ὁ Ἰδιος ὁ Θεός, μέ τρόπο ιδιαίτερο, ἄμεσο καί ἐγγύτα-

“ἀδελφό” ἢ “ἀδελφή” ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Χειροτονήθηκε στίς 12 Νοεμβρίου 1855 καί ὁ π. Ἰωάννης θεμελίωσε τήν ἱερατική του διακονία στήν ἐνδελεχῆ μελέτη τῶν ἱερῶν

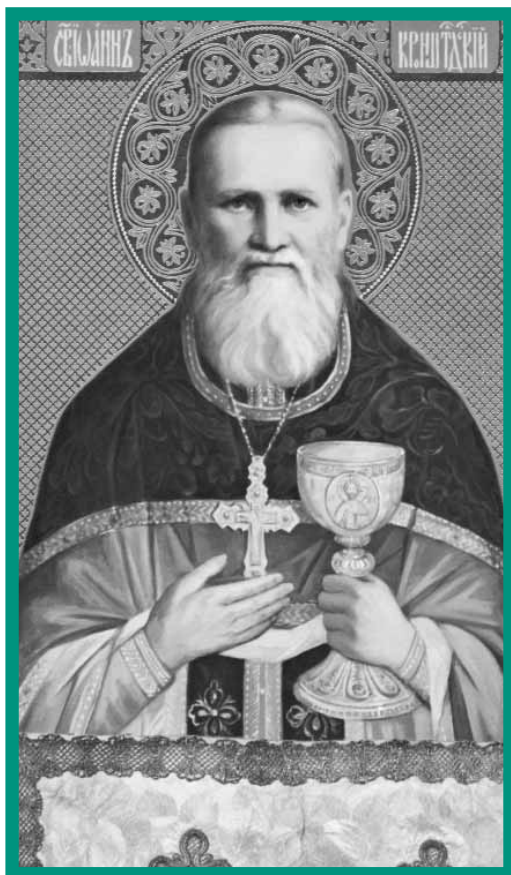
το, παρουσιάζεται καί σκηνώνει ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ὄντας ὁ Ἰδιος ἐκεῖνος ὁ ἀόρατος Ἱερογυρός ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος. Δέν ὑπάρχει τίποτα πλέον

μεγαλειώδες, πλέον ιερό, πλέον ύψηλό, πλέον ζωοποιό από την Θεία Λειτουργία”, γράφει στο ημερολόγιό του “ή εν Χριστώ ζωή μου”. Γιά τόν Ίωάννη, όλες οι ἐνέργειες τοῦ πρεσβυτέρου, συμπεριλαμβανομένης τῆς ποιμαντικῆς στοργῆς γιά τό ποίμνιο, ἀποτελοῦν προέκταση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Λειτουργίας, τῆς ἱερατείας τοῦ Χριστοῦ πού ἐνεργεῖ τήν σωτηρία καί τόν καθαρῆσμά τῶν ἀνθρώπων στήν Ἐκκλησία. Ὁ ἱερέας εἶναι ζωσα εἰκόνα Χριστοῦ, καί γι’ αὐτό, ἤδη ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἱερωσύνης του, ὁ π. Ἰωάννης ἀφοσιώθηκε στό νά φέρνει τήν φωτεινή καί ζωοποιό παρουσία τοῦ φιλόθροπου Χριστοῦ στίς πιό ἐξαθλιωμένες καί κακόφημες συνοικίες. Πήγαινε στά σπίτια, ἔπαιρνε τά παιδιά στήν ἀγκαλιά του καί μέ τά λεγόμενά του, πού σφραγίζονταν ἀπό ἀσυνήθιστη πραότητα καί στοργή, βοηθοῦσε τοὺς γονεῖς νά μεταστραφοῦν. Φρόντιζε τοὺς ἀρρώστους μεταμορφώνοντας τήν “κλίνη τοῦ πόνου σέ κλίνη εὐτυχίας μέ τήν παραμυθία τῆς πίστεως”, ἔδινε ἐλεημοσύνη ὅ,τι εἶχε καί δέν εἶχε, καί συχνά ἐπέστρεφε στήν οἰκία του δίχως ὑποδήματα ἢ πανωφόρι. Πήγαινε παντοῦ, ὄχι γιά νά κρίνει, ἀλλά γιά νά προσευχηθεῖ καί νά μεταφέρει τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Μέ τό πνεῦμα διαρκῶς προσηλωμένο στόν Θεό, διέσχισε τό πλῆθος πού πάντα συγκεντρωνόταν στό διάβα του καί ὅπως ὁ ἥλιος διαχέει τό φῶς, ὁ π. Ἰωάννης διέχεε γύρω του τήν εὐωδία Χριστοῦ καί τήν φιλευσπλαγχνία, εὐλογώντας, προσευχόμενος, προσφέροντας ἀμέσως μέ τό ἀριστερό χέρι ὅ,τι δεχόταν στό δεξιό. Ἡ διαγωγή του σύντομα τόν ἔκανε στόχο κατηγοριῶν καί συγκοφαντιῶν ἀπό ὅλες τίς πλευρές. Κατηγορήθηκε ὅτι ἔχασε τά λογικά του, ἀλλά ἐκεῖνος συνέχιζε παρ’ ὅλα αὐτά τό ἔργο του, χαρούμενος πού ταλαιπωροῦνταν ἔτσι γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Παρά τίς ἀναρίθμητες δυσκολίες, κατόρθωσε χάρις στίς ὅλες καί μεγαλύτερες δωρεές, νά ἰδρύσει τόν “Ὀἶκο Ἐργασίας”, τεράστιο φιλανθρωπικό συγκρότημα πού ἀποτελοῦνταν ἀπό ναό, σχολεῖα, νοσοκομεῖα, ἐργα-

στήρια, ὅπου χιλιάδες κάτοικοι τῆς πόλης λάμβαναν ὄχι μόνον ὑλική βοήθεια, ἀλλά ξαναέβρισκαν τήν ἀξιοπρέπεια τους μέσω τῆς ἐκπαίδευσης καί τῆς συμμετοχῆς τους στήν ἐκκλησιαστική ζωή. Ἐπί τριάντα δύο χρόνια, παράλληλα μέ τό ποιμαντικό ἔργο του, δίδασκε καί στό σχολεῖο. Ἀντί τῆς συσσώρευσης τῶν γνώσεων, προέκρινε τήν ἐκπαίδευση τῆς καρδιάς καί προετοίμαζε τοὺς μαθητές νά δεχθοῦν τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, ἐμφυσώντας τους τήν αἴσθηση τῆς ὠραιότητος τοῦ σύμπαντος καί τόν σεβασμό πρὸς τόν ἄνθρωπο ὡς εἰκόνα Θεοῦ.

Τά χρόνια περνοῦσαν καί ἡ ἀγάπη τοῦ π. Ἰωάννη γιά τοὺς ἀνθρώπους ὀλοένα καί μεγάλωνε, ὅπως μεγάλωνε ἡ φήμη του καί ἀπλωνόταν πέρα ἀπό τά ὄρια τῆς πόλεως Κροστάνδης. “Ὁ ἱερέας πρέπει νά συμπονᾷ ὅλον τόν κόσμον· πρέπει νά καθίσταται τά πάντα τοῖς πᾶσι”, ἔλεγε. Καί ὁ Κύριος ἔδωσε στήν προσευχή του ἐξαιρετική δύναμη γιά τήν θεραπεία τοῦ σώματος, γιά τήν παραμυθία, καί τήν μεταστροφή τῶν ψυχῶν, δείχνοντάς του μέ αὐτόν τόν τρόπο ποιᾷ ἦταν ἡ ἀποστολή του: νά καταστεῖ ζωντανός στῆλος προσευχῆς καί δεήσεων γιά ὅλον τόν κόσμο, νά γίνει ὁ “ποιμὴν πάσης Ρωσίας”. Ἀργότερα στήν ζωή του ἔγινε μιὰ ἀλλαγὴ στήν κοινωνία του μέ τοὺς ἀνθρώπους· δέν ἦταν τόσο ἐκεῖνος πού ἐσπευδε νά πάει νά συναντήσῃ τοὺς δεινοπαθοῦντες, ὅσο ὁ φιλόχριστος ρωσικὸς λαὸς πού προσέτρεχε σ’ ἐκεῖνον. Κατὰ χιλιάδες ἔφθαναν κάθε μέρα στήν Κροστάνδη γιά νά λάβουν συμβουλές καί βοήθεια, γιά νά τοῦ ζητήσουν νά προσευχηθεῖ γιά ἐκείνους ἢ ἀπλῶς γιά νά τόν δοῦν. Τό ταχυδρομεῖο ἀναγκάστηκε νά ἀνοίξει εἰδικὴ ὑπηρεσία γιά νά διανέμει τόν ὄγκο τῶν γραμμάτων, τηλεγραφημάτων, καί ἐμβασμάτων πού ἔφθαναν καθημερινά γιά τόν π. Ἰωάννη. Μέ τά χρήματα αὐτά, ὁ Ἅγιος πρόσφερε συσσίτιο σέ περισσότερους ἀπὸ χίλιους ἀπόρους καί ἴδρυσε πολλοὺς ναοὺς καί μοναστήρια.

Εὐπνοῦσε στίς 3 τό πρωῖ καί πήγαινε στήν

ἐκκλησία, πού ἦταν ἤδη γεμάτη κόσμο γιά τόν ὄρθρο. Τήν ὥρα τῆς προσκομιδῆς ἔφεραν τά πρόσφορα σέ πελώρια πανέρια, μαζί μέ ἀτελείωτους καταλόγους ὀνομάτων. Ὁ π. Ἰωάννης τά ἔπαιρνε στά χέρια του καί ἀνέπεμπε διάπτυρο προσευχή πρὸς τόν Κύριο ὡσάν νά μεσίτευε γιά κάθε ἕναν χωριστά. Δεός σέ καταλάμβανε ὅταν τόν ἔβλεπε νά τελεῖ τήν Θεία Λειτουργία: στεκόταν ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὡσάν νά βρισκόταν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, πρόφερε τίς εὐχές μέ τρόπο πού συγκινοῦσε καί τοὺς πιό σκληρόκαρδους, καί ὅταν μετελάμβανε τό πρόσωπό του λουζόταν ἀπό δάκρυα. “Πεθαίνω ὅταν δέν τελῶ τήν Θεία Λειτουργία”, ἔλεγε. Στά φλογερά του κηρύγματα παρότρυνε τοὺς χριστιανούς νά κοινωνοῦν συχνά, διότι τήν ἐποχή ἐκεῖνη πολλοί ἀρκοῦνταν νά κοινωνοῦν μιά φορά τόν χρόνο. Καθὼς ἦταν ἀδύνατο νά ἐξα-

γορεύσει τήν ἐξομολόγησι τοῦ καθενός χωριστά, οἱ πιστοὶ ξαναέβρισκαν αὐθόρμητα τήν ἀρχαία συνήθεια τῆς δημόσιας ἐξομολόγησις. Μετανοοῦντες καί θρηνοῦντες, ἐξομολογοῦνταν ὅλα τοὺς τά ἁμαρτήματα ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν, πρὶν πᾶνε νά ἀντλήσουν νέα ζωὴ ἀπὸ τήν Πηγὴ τῆς Χαρῆς. Τόσο μέ τά λόγια του ὅσο καί μέ τήν διαγωγή του, ὁ π. Ἰωάννης εἶχε λάβει τό χάρισμα νά μπορεῖ νά μεταδίδει τήν αἴσθησί του γιά τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ: **“Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀναπνοή μου, πιό πολύ καί ἀπὸ τόν ἀέρα, κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μου. Εἶναι τό φῶς μου πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο φῶς, ἡ τροφή καί ἡ πόσις μου, ἡ ἐνδυσή μου, ἡ εὐωδία μου, ἡ πραότης, ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα μου, τόπος πιό στέρεος ἀπὸ τήν γῆ, πού τίποτε δέν μπορεῖ νά κλονίσει καί μέ βαστάζει”**. Μετά τήν λειτουργία πού τελείωνε κατὰ τό μεσημέρι, περνοῦσε τήν ὑπόλοιπη μέρα του δεχόμενος αἰτήματα γιά προσευχές, ἐπισκεπτόμενος τά ἱδρύματά του, ἐμπνέοντας πίστη, ἐλπίδα καί χαρά στους ἀπελπισμένους, καί γυροῦσε στήν οἰκία του πολύ ἀργά τό βράδυ. Παρά τό πλῆθος τῶν δραστηριοτήτων του, τό πνεῦμα του δέν περιεσπάτο ποτέ ἀπὸ τήν προσευχή, διότι ἔχοντας γίνεи κατὰ χάριν θεός, ὅλα τά λόγια καί τά ἔργα του ἦσαν προσευχές πλήρεις θείας ἐνεργείας.

Πρὸς τά τέλη τοῦ βίου του δοκιμάστηκε σκληρά ἀπὸ ἀρρώστεια τήν ὁποία ὑπέμεινε μέ πραότητα, ὑπομονή καί εὐχαριστία. Προεῖπε τήν ἡμέρα τῆς ἐκδημίας του καί ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 20 Δεκεμβρίου 1908, περιβεβλημένος τήν τιμὴ καί τήν εὐλάβεια ὄλου τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, ἀπὸ τοὺς πιό ταπεινοὺς μέχρι τήν αὐτοκρατορική οἰκογένεια. Σταλεῖς ἀπὸ τόν Θεό ὡς προφήτης, ὁ π. Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης κατέστη ἀφετηρία τῆς πνευματικῆς ἀφύπνισης τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ στίς παραμονές τῆς ἐπανάστασις καί κατέδειξε τί πρέπει νά εἶναι **ὁ ὀρθόδοξος ἱερέας: ἔφορος καί οἰκονόμος τῆς θείας φιλευσπλαγγχίας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων**. (ΝΕΟΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, ἐκδόσεις Ἰνδικτος.)

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ὁ θαυματουργός

Ὅσοι δέν ἔχετε διαβάσει ἀκόμα τή βιογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Μαξίμοβιτς σᾶς προτείνουμε νά τήν ἀναζητήσετε στά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα γιά νά γνωρίσετε τή μεγάλη μορφή ἑνός νέου Ἁγίου τῶν καιρῶν μας.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

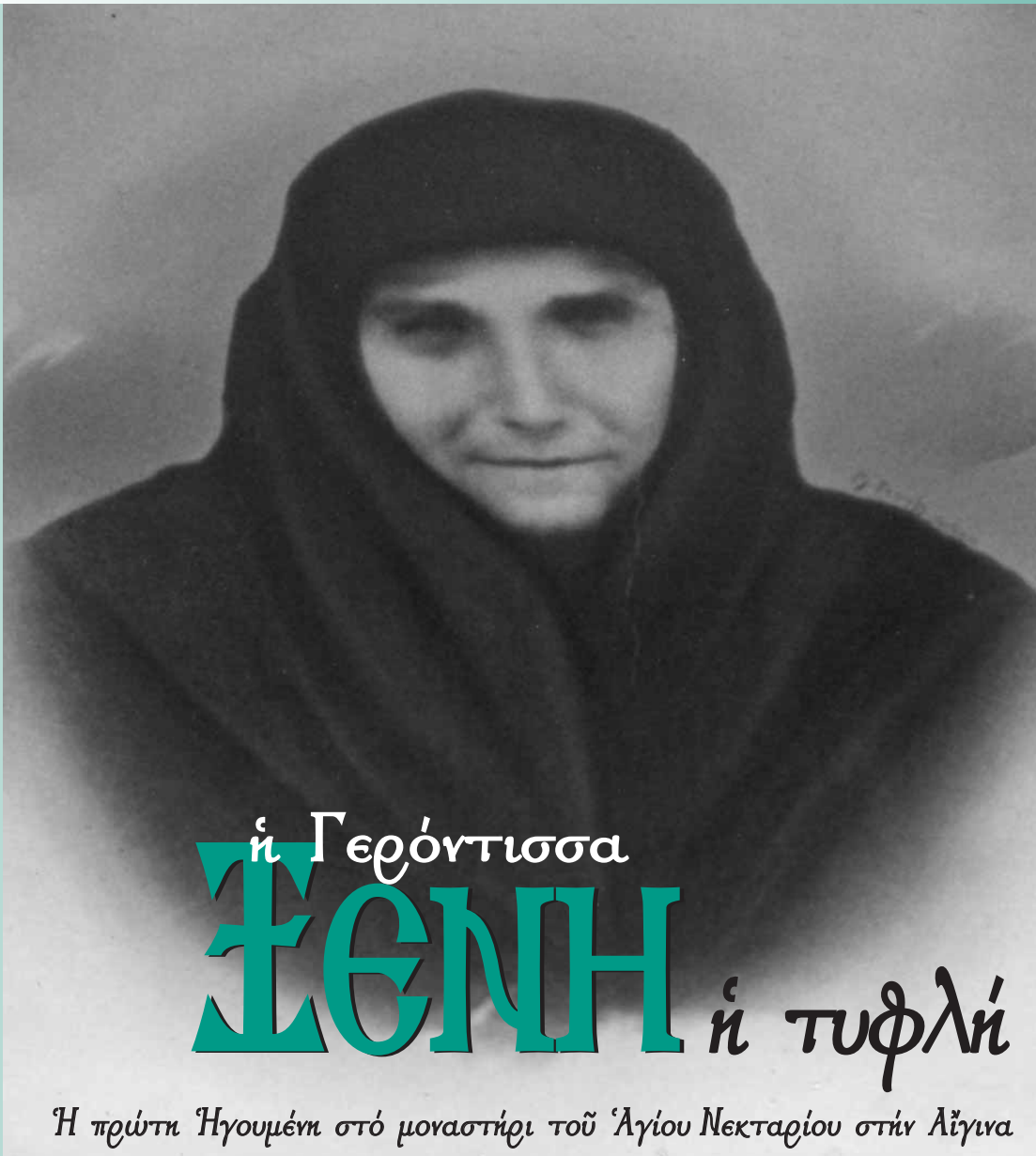
ΙΕΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

(Ὁρθρος, Ἑσπερινός, Παράκληση)

ποίημα Δρος Χαράλαμπος Μπούσια

Ἐκδόσαμε τίς **ΙΕΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ** τοῦ νεοφανοῦς καί θαυματουργοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Μαξίμοβιτς πού συνέγραψε ὁ μέγας ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας Δρ. **Χαράλαμπος Μπούσιας**.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης συνεχῶς θαυματουργεῖ καί ὄσοι πιστοί τόν εὐλαβοῦνται μποροῦν νά προμηθευτοῦν τίς ιερές ἀκολουθίες γιά νά τόν ἐπικαλοῦνται.

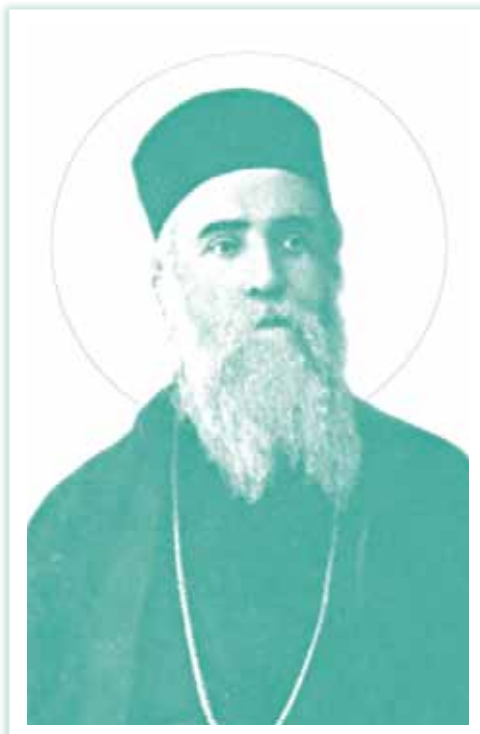
ἡ Γερόντισσα ΞΕΝΗ ἡ τυφλή

Ἡ πρώτη Ἡγουμένη στό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στήν Αἴγινα

Εἶναι γνωστή σέ ὄλους τοὺς Ἕλλη-
νες ἡ Μονή τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου
στήν Αἴγινα. Πρόκειται γιά τό
μοναστήρι πού ἱδρυσε ὁ "Ἅγιος
τοῦ αἰῶνα μας" μέ δέκα νέες πού
τόν ἀκολούθησαν ἀπό τήν Ἀθήνα.
Ἀνάμεσα σ' αὐτές ξεχώριζε ἡ Χρυσάνθη Στρο-
γυλοῦ μιά τυφλή κρητικοπούλα.

Γεννήθηκε τό 1867 στά Χανιά τῆς Κρήτης,

ὄταν ἔβραζε ἡ κρητικὴ ἐπανάσταση γιά τήν ἀπαλ-
λαγή ἀπό τόν τουρκικό ζυγό. Σέ ἡλικία 9 μηνῶν
ἔχασε τό φῶς της ἀπό μηνιγγίτιδα. Οἱ γονεῖς της
Νικόλαος καί Μαρία, εὐσεβεῖς ἄνθρωποι τήν
φώτισαν μέ τό χριστιανικό φῶς. Ἔτσι ὄταν ἡ
τυφλή Χρυσάνθη ἦρθε στήν Ἀθήνα, φιλοξενήθη-
κε ἀπό εὐσεβεῖς οἰκογένειες καί χάρη στήν πνευ-
ματικὴ της καλλιέργεια ἀγαπήθηκε ἀπ' ὄλους.
Πήγαινε τακτικά στήν Ἐκκλησία, στοὺς Ταξιά-

χες, στό Πολύγωνο. Φοροῦσε καλογερικά. Ἐκεῖ τή συναντοῦσε ἡ Αἰκατερίνα Ματθοπούλου, εὐσεβής καί εὐπορη. Ἦταν νύφη τοῦ π. Εὐσεβίου Ματθόπουλου. Ἐκεῖ σύχναζε ἡ εὐσεβής κόρη ὅπου καί ἐγνώρισε τόν Ἅγιο Νεκτάριο, πού εἶχε ἐπισκεφθεῖ τό σπίτι τῆς κ. Ματθοπούλου μετά ἀπό ἕνα μνημόσυνο. Ἀπό τότε ἡ κ. Χρυσάνθη μέ μιὰ ομάδα καλῶν κοριτσιῶν εἶχαν γιά πνευματικό τους πατέρα τόν Ἅγιο Νεκτάριο. Οἱ πνευματικές συναντήσεις αὐτές γίνονταν στό σπίτι τῆς νύφης τοῦ π. Εὐσεβίου Ματθόπουλου. Τίς ἀφοσιωμένες αὐτές καρδιές τίς πυροπολοῦσε ὁ πόθος τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφιερώσεως στόν Θεό. Τό 1904 ὁ Ἅγ. Νεκτάριος διάλεξε ἕνα μέρος στή θέση Ξάντος στήν Αἴγινα ὅπου ὑπῆρχε ἄλλοτε ἡ Μονή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἐκεῖ ἀποφάσισαν νά μείνουν ὁ Ἅγιος μέ τίς 10 νέες.

Μέ τήν πνευματική διαίγεια πού διέκρινε τόν Ἅγιο, ὄρισε γιά ἡγουμένη τήν τυφλή Χρυσάνθη πού μετονομάστηκε Ξένη μοναχή.

Ἐπάρχουν προφορικές μαρτυρίες πιστῶν

Αἰγινητῶν, ὅπου καταδεικνύεται ὁ θαυμαστός βίος, τό προφητικό καί προορατικό χάρισμα τῆς γερόντισσας, ὅπως καί ἡ ἐκ μέρους τῶν συμμοναζουσῶν τῆς βαθειά ἐμπιστοσύνη καί ἀφοσίωση ὡς πρὸς τήν ὁσία. Οἱ ἐνθυμήσεις πού ἔχουν διασωθεῖ εἶναι ἀπολύτως χαρακτηριστικές, παραθέτουμε ἐνδεικτικά ὀρισμένες ἀπό αὐτές:

Ἦταν ἡ πρώτη ἡγουμένη τοῦ Μοναστηρίου- ἔλεγε ἡ Εὐαγγελία Μπέση. Ἁγία γυναίκα. Ἦταν προικισμένη μέ πολλές ἀρετές. Ἐφάρμοξε κατά γράμμα τίς συμβουλές τοῦ Σεβασμιωτάτου καί βοηθοῦσε καί τίς ἀδελφές νά τίς ἐφαρμόσουν καί αὐτές. Τήν σέβονταν ὄλες. Εἶχε καί θαυμάσιο ποιητικό τάλαντο. Ἦταν θρησκευτική ποιήτρια. Ἐγραφε ἕμνους στό Χριστό, στήν Παναγία, στοὺς Ἁγίους. Ἐπέροχη ψυχή. Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Παρεμφερεῖς εἶναι καί οἱ ἐνθυμήσεις τοῦ Σωτηρίου Οἰκονόμου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στή Ριζάρειο Σχολή, δηγεῖται μέ ἔμφαση: "Ἁγία ψυχή! Μάλιστα ἀπορῶ πῶς δέν τήν ἀνακήρυξαν καί αὐτήν ἁγία". Ἡ Πετρούλα Βότση – Γιαννακοπούλου ἀφηγήθηκε προσωπική τῆς ἐμπειρία: " Ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος! Χαριτωμένος. Εἶχε καί χάρισμα προορατικό. Ἐκεῖ πού εἶναι σήμερα τό ἐξομολογητήριο, ἦταν παλιά πορτίτσα μισή, μισή πάνω μισή κάτω.

-Καλημέρα Γερόντισσα, τῆς ἔλεγα.- Καλῶς τήν Πετρούλα, ἀποκρινόταν καλοσυνάτα. Ὅποιος καί ἂν τήν πλησίαζε, δίχως φυσικά νά βλέπει, οὔτε μιὰ ἀκτίνα φῶς, ἐπικοινωνοῦσε μαζί του σάν νά ἔβλεπε κανονικά. Λέτε καί δέν ἦταν τυφλή. Εἶχε χάρισμα...". Ἰδιαιτέρως σημαντική εἶναι καί ἡ μαρτυρία τῆς ἀνηψιάς τῆς, Μαρίας Στρογγυλοῦ: "Ὅταν προσευχόταν, νόμιζες πῶς δέν πατοῦσε στή γῆ! Ὅτι βρισκόταν στόν οὐρανό!"

Ἡ Αἰγινητίσσα μοναχή Νεκταρία ἔλεγε γι' αὐτή: " Ἦταν ἁγία γυναίκα! Εὐδοιάζουν τά ὀσπᾶ τῆς! Πολλά βράδια στό ἀπόδειπνο- ἀφοῦ εἶχε κοιμηθεῖ ὁ Ἅγιος – ἔβλεπε ἕνα Γεροντάκι μέ τό σκουφάκι του τό μαῦρο καί περιφερόταν γύρω- γύρω, τήν ὥρα τῆς ἀκολουθίας. Δέν ἔβλεπε καθόλου. Ἀλλά τά πάντα "ἔβλεπε". Ὅταν ἔμπαινε στό ναό ἔλεγε:- Γιατί παιδιά μου ἔχουν σκόνη οἱ εἰκόνες αὐτές; Μιά μέρα μοῦ εἶπε: - Γιατί Ζηνοβία φορᾶς τόσο κοντό φουστανάκι, ἀφοῦ θά γίνεις μοναχή;"

Τόν Άγιο τόν Ξενύχτησαν πολλοί στό Μοναστήρι. Ἡ Γερόντισσα Ξένη γύριζε γύρω – γύρω καί παρηγοροῦσε τόν κόσμο πού ἔλαιγε. Τό ἀπόγευμα πρὶν κοιμηθεῖ ὁ Δεσπότης, οἱ καλόγριες πήρασαν τηλεγράφημα πού ἔλεγε ὅτι πάει καλύτερα στό Ἄρεταίειο. Χάρηκαν. Ἡ Ξένη ὁμως δέν χάρηκε. Τόν εἶχε δεῖ στήν αὐλή τοῦ Μοναστηριοῦ καί τῆς εἶπε: -Ἦρθα νά σᾶς χαιρετίσω. Ἀναχωρῶ! Ὑστερα ἀπό λίγη ὥρα μάθαμε τά μαντάτα. Ὁ Δεσπότης κοιμήθηκε.

Στίς ἑκατόν τριάντα ἔξι σωζόμενες ἐπιστολές τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, οἱ ἑκατόν δέκα περίπου ἀποστέλλονται πρὸς τήν “ὀσιωτάτην ἐν Κυρίῳ ἀγαπητήν ὁσίαν Ξένην”. Ἡ ὁσία παρά τήν ἀσθενικήν της κράση ἐβίαζε τόσον ἑαυτήν προσευχομένη καί νηστεύουσα, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος νά αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά τῆς ὑπενθυμίσει ὅτι δέν πρέπει νά ἐκθέτει τήν ὑγεία της σέ κίνδυνο. Ἄλλοτε πάλι, τῆς ἔγραφε “νά ὀλιγοστεύει τά κομποσκοῖνια”. Ἐκεῖνη, βεβαίως, πειθαρχοῦσε, διότι ἦτο ἄνθρωπος ὑπακοῆς, ἐγνωρίζε, ἐξ’ ἄλλου, καλῶς τί θά ἀπαντοῦσε ὁ Ἅγιος ὅταν ὀποιαδήποτε μοναχὴ παρήκουε τίς νουθεσίες του: “Φυλάξατε τάς συνθήκας τοῦ ἁγίου σχήματος καί τούς νόμους Του”.

Ἡ ἴδια εἶχε μεγάλη εὐαισθησία καί φόβο Θεοῦ προκειμένου νά κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ποτέ δέν μεταλάμβανε ἂν δέν ἔπαιρνε τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου. Εἶχε βαθειά ταπεινώση. Ἀρκεῖ νά μνημονευθεῖ ὅτι ὅταν τῆς ἔδιναν καινούργιο ράσο δέν ἐπιθυμοῦσε νά τό φοράει καινούργιο, γι’ αὐτό ἔκοβε ὀρισμένα τεμάχια καί τοποθετοῦσε στή θέση του μπαλωμάτα, ὥστε νά φαίνεται παλαιό. Εἶχε διαυγὴ διάκριση καί θεάρεστη ὑπομονή. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, πεπεισμένος διὰ τήν πνευματικὴ της σοφία καί σύνεση, τῆς ἔγραφε νά γνωρίσει τίς ἀδελφές “ὅτι ὀφείλουσιν ἅπασαι νά ἐξαγορευοῦνται τούς λογισμούς των εἰς αὐτήν”, ἄλλοτε πάλι, τῆς ἔγραφε: “ἐπιθυμῶ οὐδέμια τῶν ἀδελφῶν πλήν σου νά διαπάσῃ”.

Ἀσκούμενη καί ἁγιαζομένη τοιουτοτρόπως, κατέστη ἐμπειρος εἰς τούς ὅρους τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος. Αὐτό φαίνεται καί ἀπὸ μία ἐπιστολή τοῦ ἁγίου, ὁ ὁποῖος τῆς ἔγραφε γιὰ μία ἀδερφή: “Ὑπομνήσκω αὐτῇ τούς ὅρους τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος. Πρῶτον: Αὐταπάρησις. Ταύτης

ἔπεται ἡ ἐκκοπή τοῦ θελήματος καί ἡ ὑποταγή. Δεύτερον: Ὑπομονή καί ταπεινώσις καί τά παρεπόμενα ταῖς ἀρεταῖς ταύταις. Καί τρίτον: Προσοχή καί διάκρισις” καί ἐν συνεχείᾳ τῆς παραγγέλει: “Περὶ αὐτῶν καί περὶ τῶν λοιπῶν τοῦ πολιτεύματος ὄρων νά τήν διδάξεις σύ”. Ἡ θεία ἠγουμένη Ξένη ἔχουσα ὑπόψη της τό “ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καί βιασταὶ ἀρπάξουσιν αὐτήν” – ἐβίαζε τόν ἑαυτόν της (ὅπως τήν καθοδηγοῦσε ὁ Ἅγιος) μετὰ συνέσεως ἐν πάσῃ, “ὥστε ἡ πίστις, ἡ ἐλπίς καί ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεόν ἔβαινον καθ’ ἐκάστην τελειούμενα”. Ἄκουσε τά λόγια τοῦ Θεοῦ καί τήν διδασκαλία τοῦ ἁγίου πατέρα της. Ἀγωνιζόταν νά δουλεύει γιὰ τό Θεό καί νά ἔχει τό νοῦ της στό Θεό, καί αὐτά προσπαθοῦσε νά ἐμπνεύσει καί στίς ψυχές τῶν μοναζουσῶν τῆς ἀδελφότητος, συνιστώντας σέ αὐτές τήν προσευχή καί τήν προσοχή. Μάλιστα, γιὰ νά μήν τό ξεχνοῦν τίς παρακινοῦσε κάθε μέρα νά γράφουν στήν παλάμη τους προσοχή καί προσευχή. Ἐπαναπαυόμενος ὁ Ἅγιος ἀπὸ τήν ἀγιότητά της, τῆς ἔδωσε ἐντολή νά σταυρώσει μέ Ἅγιο λείψανο μιὰ ἀδερφή. Στή σκέψη της καί στή γνώμη της, ὁ Ἅγιος ἔδινε πολύ σημασία, γι’ αὐτό τῆς ἀνέθεσε ἐν λευκῷ καί κατὰ τήν κρίση της τό πρόγραμμα τῆς Μονῆς. Ἀκόμη καί τό κελί του τό ἔκτισε τελικὰ ἐκεῖ πού εἶχε τήν γνώμη της νά κτισθεῖ.

Αὐτά εἶναι στήν πνευματικὴ σφαῖρα συντελούμενα θαύματα, μιὰ ἀγράμματος, στεροῦμενη καί τοῦ φυσικοῦ φωτός τῶν ματιῶν, κατορθώνει νά διοικεῖ μοναστικὴ ἀδελφότητα καί νά προῶγει αὐτὴ πνευματικῶς.

Ἡ μοναχὴ Ξένη “εἶχε μιὰ πηγαία ποιητικὴ φλέβα, μιὰ εὐαίσθητη ψυχὴ πού τήν λέπτυναν ἀκόμη περισσότερο ὁ πόνος καί ἡ πίστη. Αἰσθανόταν τήν ἀνάγκη νά ἐκφράζει σέ στίχους τά συναισθήματα πού τήν πλημμυρίζαν, τήν ἀγάπη της γιὰ τό Χριστό, τήν Παναγία, τό δέος μπροστά στήν φοβερὴ Δευτέρα Παρουσία, τό φόβο γιὰ τίς ἁμαρτίες της καί τόν κρυμμένο πόνο, γιὰ τό βαθύ σκοτάδι πού τήν ἔξωνε. Οἱ στίχοι πού ἡ τύφλωσις της τῆς ἐμπνέει τρέμουν ἀπὸ στεναγμό, ἀλλά δονοῦνται ἀπὸ ἀπαλή πίστη καί ἀπαλύνουν μέ τήν παρηγορία πού ἡ ὀλόψυχη ἀφοσίωσις στό Θεό μπορεῖ νά δώσει”.

Ἐξομολόγηση τῆς τυφλῆς

Ἄνθρωποι, λυπηθεῖτε μέ γιά τήν κατάσταση μου,
καί δεηθεῖτε τοῦ Θεοῦ νά σώσει τήν ψυχή μου.

Πιστεῦσατέ με ἀδελφοί, ἀλήθεια τό λέγω,
Σέ μένα ἐπερίσσευσε τό ὄνομα τῶν ἔργων.

Ἄν θέλετε νά μάθετε ποία ἡ ἀρετή μου,
Λέγω, γυμνή παντός καλοῦ ὑπάρχει ἡ ψυχή μου.

Ἐστερημένη ἀρετῶν καί κατακεκοιμένη,
καί πάσης ἀγαθότητος ἐγκαταλελειμένη.

Ἔχω πτωχεῖαν ἄπειρον, πληγᾶς καί ἀσθενείας
Καί κινδυνεύω νά χαθῶ εἰς βάθος ἀπωλείας.

Ἔχω δεινήν ἀμέλειαν, μεγάλην ὀκνηρίαν,
Θυμὸν ὑπερηφάνειαν, σκληρότητα, κακία.

Εἶμαι ψυχρά στήν ἀρετήν, θεομίη εἰς τήν κακία,
Ἐτοίμη εἰς τοὺς γέλωτας καί τήν πολυλογία.

Ἄντί τῆς κατανύξεως ἔχω ἀναισθησία,

Ἄντί νά κλαίω πάντοτε, γελῶ ἡ τρισσαθλία.

Ἄλλά ὑπάρχει κάτι τι, καί ὄλα τά καλύπτει.

Ὡς πότε θά ἔξαπατῶ τόν κόσμον ἡ ἀθλία,
Μέ τās ψευδεῖς μου ἀρετάς καί τήν ὑποκρισία;
Ὅταν ὁ κόσμος μέ ἐπαινεῖ, χαίρω καί καμαρώνω
Καί ὅταν μέ ἐλέγχουσι, λυποῦμαι καί θυμῶνω.

Ὅσοι μέ ἐγνωρίζετε πρέπει νά λυπεῖσθε,
καί δάκρυα νά χύνετε, ὅταν θά μέ ἐνθυμείσθε.

Παρακαλεῖτε τόν Θεόν νά μέ διαφαντίσει
Καί δι' εὐχῶν σας ἀδελφοί, ἐλπίζω νά μέ σώσει,
Καί ἐκ τῆς δεινῆς κακίας μου νά μέ ἐλευθερώσει.

Αὐτή εἶναι ἡ τυφλή ἠγουμένη
ποιήτρια Ξένη. Εἶχε βαθειά
ταπεινώση, διαυγή διάκριση
καί θεάρεστη ὑπομονή. Ὁ Θεός τῆς χάρι-
σε καί ποιητικό τάλαντο. Δέν εἶναι
βέβαια κάποια ξακουστή ποιήτρια. Τά
ἀπλά ποιήματα τῆς ὁμως δροσερά ἀγριο-
λούλουδα, κομμένα ἀπό τόν καλλιεργη-
μένο ἀγρό τῆς ποιητικῆς τῆς φύσης, συν-
θέτουν μιὰ ὠραία ἀνθοδέσμη, πού θά
διατηρεῖ αἰώνια τήν εὐωδία τῆς, ἀφοῦ
ἀναφέρονται στόν αἰώνιο καί Ἀμάραντο
Ρόδο, τήν Παναγία Μητέρα Του.

Μᾶς θυμίζουν τά λόγια πού εἶπε ὁ
Μέγας Ἀντώνιος στόν τυφλό Θεολόγο
τῆς Ἀλεξάνδρειας Δίδυμο: "Μήν σέ
ταράσσει πού δέν ἔχεις τοὺς αἰσθητοὺς
ὀφθαλμούς, αὐτοὺς πού ἔχουν καί οἱ
μύγες καί τά κουνούπια. Χαῖρε διότι ἔχεις ὀφθαλμούς, μέ τοὺς ὁποίους καί οἱ Ἄγγελοι βλέπουν, μέ
τοὺς ὁποίους βλέπουμε τό Θεό καί τό δικό Του φως."

Μερικά ποιητικά θησαυρίσματα σάν τῆς τυφλῆς αὐτῆς κόρης, μποροῦν νά δώσουν μιὰ ἀφορμή
γιά βαθύτερες σκέψεις καί ἀναζητήσεις. Εἶναι ἕνας μακρινός ἀπόηχος τοῦ Ἁγ. Συμεῶν τοῦ Νέου Θεο-
λόγου καί τοῦ Καισαρίου Δαπόντε. Μιά ζωντανή συνέχεια τοῦ θρησκευτικοῦ δημοτικοῦ στίχου. Καί
εἶναι πολύ συγκινητικό ὅτι καί στήν ἐποχή μας ἔχουμε τέτοια λουλούδια ἀπό τήν μοναχική ζωή, ἀλλά
καί τέτοια γυναικεῖα ἀναστήματα, πλάι στόν Ἅγιο τοῦ αἰῶνα μας.

Κοιμήθηκε τήν 1η Νοεμβρίου τοῦ 1923. (ἀπό τήν προσοπ. ἱστοσελίδα τοῦ κ. Νεκτ. Μαμαλιούργου www.nektarios.gr)

ΣΤΑΡΕΤΣ ΣΕΡΓΙΟΣ: ΤΑ 3 ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

...Ο άνθρωπος θά πρέπει νά μετανοεί συνεχώς, από τήν ώρα πού θά ξυπνήσει έως τή στιγμή πού θά κοιμηθεί, καθ' όλη τή διάρκεια τής ημέρας. "Όπως ο όσιος Ίσαάκ ο Σύρος, έτσι και ο γέροντας Σέργιος θεωρεί ότι ο άνθρωπος έχει ανάγκη τή μετάνοια μέχρι τήν τελευταία του πνοή.

Ο Γέροντας Σέργιος διακρίνει:

α) τή μετάνοια πού νοιώθει κανείς για τήν κάθε άμαρτία πού διαπράττει και

β) τή μετάνοια πού νοιώθει γενικώς για τήν άμαρτωλή του κατάσταση.

Η πρώτη μορφή μετανοίας είναι ζωτικής σημασίας όταν δεν μετανοούμε, παραμένουμε στην άμαρτία αποκόπτοντας τόν εαυτό μας από τήν Έκκλησία, μέ αποτέλεσμα νά στερούμαστε τής θείας Χάριτος.

Η μετάνοιά μας αυτή πραγματοποιείται σε τρία στάδια:

1. Μετανοούμε για τήν άμαρτία άμέσως μετά τή διάπραξη της.

2. Φέρνουμε στή μνήμη μας τήν άμαρτία στό τέλος τής ημέρας και ζητούμε ξανά τή συγχώρεση από τόν Θεό.

3. Έξομολογούμαστε τήν άμαρτία και μετανοούμε γι' αυτήν όταν λαμβάνουμε τήν άφεση κατά τή διάρκεια του μυστηρίου τής Έξομολογήσεως.

Ο στάρετς Σέργιος συμβουλεύει μέ λεπτομέρεια για κάθε ένα από τά τρία αυτά στάδια.

Τό τρίτο στάδιο μās επιτρέπει νά λάβουμε τήν ολοκληρωτική και όριστική άφεση τής άμαρτίας, τήν όποία εν μετάνοια έξομολογηθήκαμε. Στο έξηξ νά θεωρούμε ότι ή άμαρτία μας έχει εξαλειφθεί, νά μήν τή σκεπτόμαστε πλέον, και νά θεωρούμε τή συγχώρεση πού λάβαμε από τόν Θεό ως άπαρχή νέας ζωής.

Άφεση από τόν Θεό λαμβάνουμε ήδη και από τό πρώτο στάδιο, αλλά για άμαρτίες όχι τόσο σοβαρές, και κυρίως για κακούς λογισμούς:

"Όταν μετανοούμε για κάποιοι κακό λογισμό μας επιθυμώντας ειλικρινά νά σκεπτόμαστε και νά ενεργοούμε διαφορετικά, τότε εξαλείφεται άμέσως ή άμαρτία μας".

Ο γέροντας Σέργιος επιμένει ιδιαίτερα στό δεύτερο στάδιο τής μετανοίας: στό τέλος κάθε ημέρας νά βιώνουμε μιά "βαθιά έμπειρία" μετανοίας. Ακόμη και αν δεν έχουμε πολύ χρόνο στή διάθεσή μας ή αισθανόμαστε κουρασμένοι, νά τής αφιερώσουμε τουλάχιστον καταρχήν σέ μιά λεπτομερή εξέταση τής συνειδήσεώς μας, νά υποβάλλουμε δηλαδή σέ μιά πνευματική κριτική όλα όσα κάναμε κατά τή διάρκεια τής ημέρας, ό,τι κακό κάναμε αλλά και ό,τι καλό δεν κάναμε, καθώς και καθετί πού πράξαμε μέ γνώμονα τό κακό (δηλαδή καθετί πού κάναμε μέ έμπαθη λογισμό), και νά ζητούμε συγχώρεση από τόν Θεό, μέ αίσθημα ειλικρινούς συντριβής για ό,τι πράξαμε ενάντια στό θέλημά Του. Η μετάνοια σέ σχέση μέ τό παρελθόν, φέρνει λύπη, σέ σχέση όμως μέ τό παρόν και τό μέλλον, φέρνει τήν επιθυμία νά μήν κάνουμε πλέον τό κακό, αλλά τό καλό.

Η δεύτερη αυτή έκφραση τής μετανοίας είναι ιδιαίτερος σημαντική και μās επιτρέπει νά αποφύγουμε νά παραμένουμε ψυχολογικά και πνευματικά δέσμοι και έξαρτημένοι από τίς άμαρτίες πού διαπράξαμε. Για τόν ίδιο λόγο, ή μετάνοια δεν πρέπει ποτέ νά μās θυμίζει λεπτομερώς τίς άμαρτίες πού διαπράξαμε, ούτε νά αποτελεί μιά νοσηρή στάση θεώρησης του παρελθόντος: Ο γέροντας Σέργιος επιμένει ότι είναι αναγκαίο νά αποσπαστούμε από τό κακό μας παρελθόν, ζώντας τήν

Έκείνος πού πιστεύει ότι δεν έχει ανάγκη
τή μετάνοια **ΑΥΤΑΠΑΤῼΤΑΙ.**

Νά γιατί "ό Θεός προτιμά αυτόν πού άμαρτάνει
και μετανοεί, σέ σχέση μέ εκείνον πού νομίζει
ότι δεν είναι άμαρτωλός και δεν μετανοεί..."

κάθε μέρα σάν νά είναι καινούρια. Ἐπιμένει ἐπίσης καί στό νά μὴν ἐπιηρεαζόμαστε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ νά τὴ θεωροῦμε σάν κάτι βαθιὰ ξένο πρὸς τὴν ἀληθινὴ ἀνθρώπινη φύση μας. Ὁ διάβολος θέλει νά ταυτιστοῦμε μὲ τὴν ἁμαρτία μας, ὥστε νά μᾶς ὀδηγήσει στὴν ἀπελπισία γιὰ τὸν ἴδιο μας τὸν ἐαυτό· εἶναι μιὰ παγίδα στὴν ὁποία δὲν πρέπει νά πέσομε.

Β) Ὁ σάραφης Σέργιος διακρίνει μιὰ δευτερομορφὴ μετανοίας, πῶ γενική καί πῶ σταθερή, στὴν ὁποία ταιριάζει περισσότερο ἡ λέξη “συντριβὴ ἢ κατάνυξη” (εἶναι αὐτὸ πού οἱ πατέρες ὀνομάζουν πένθος). Γιὰ τὸν Γέροντα, ἡ δευτέρη αὐτὴ μορφὴ μετανοίας εἶναι ἐξίσου σημαντικὴ καί ἀπαραίτητη.

Σέ ἓνα πρῶτο στάδιο πρέπει νά μετανοήσουμε γιὰ τίς ἁμαρτίες πού διαπράξαμε ἀσυνειδήτητα. Αὐτὸ μπορεῖ νά φαίνεται παράδοξο, καθὼς ἀξιωματικὰ ἓνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νά εἶναι ὑπεύθυνος ἢ ἔνοχος παρὰ μόνο γιὰ παραπτώματα πού ἔχει διαπράξει συνειδητὰ, μὲ ἄλλα λόγια ὅταν ἐν γνώσει του διαπράττει τὸ κακὸ καί ἔχοντας αὐτὴν τὴν πρόθεση. Ὡστόσο, ἡ χριστιανικὴ συνείδηση εἶναι πῶ ἀπαιτητικὴ. Ὑπάρχουν πολλές εὐχές στὴν Ἐκκλησία μὲ τίς ὁποῖες ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ νά συγχωρήσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς γιὰ τὰ ἀκούσια καί ἐκούσια παραπτώματα, πού ἔχουν διαπράξει μὲ πρόθεση ἢ ὄχι, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοία. Συχνὰ κάνουμε κακὸ στὸν πλησίον μας χωρὶς νά τὸ θέλουμε καί χωρὶς νά τὸ συνειδητοποιοῦμε· ἀκόμη καί ἂν δὲν εἴχαμε τὴν πρόθεση νά τοῦ κάνουμε κακὸ, ἐκεῖνος τὸ ὑφίσταται ἐξαιτίας μας. Παρομοίως, διαπράττουμε παραπτώματα ἔναντι τοῦ Θεοῦ, πού ἡ στενότητα τῆς συνειδήσεώς μας καί ἡ ἀδυναμία τῆς ἠθικῆς μας καί τῆς πνευματικῆς μας διακρίσεως δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νά ἀντιληφθοῦμε. Ὁ γέροντας Σέργιος θεωρεῖ, ὅτι μέσα στὴ γενικότερη κατάσταση τῆς μετανοίας μας ὀφείλουμε νά συμπεριλαμβανόμε καί αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ παραπτώματα, καί νά παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νά συγχωρήσει τίς ἁμαρτίες πού διαπράττουμε ἐν ἀγνοία μας καί ἀσυνειδήτητα.

Στὸ δευτέρω στάδιο, δὲν μετανοοῦμε μόνο γιὰ τὰ παραπτώματα πού ἔχουμε διαπράξει· πρέπει νά μετανοοῦμε ἐπίσης καί γιὰ ὅλες τίς ἀνεπάρκειες καί τίς ἀτέλειές μας, δηλαδή γιὰ ὅ,τι θὰ ἔπρεπε ἢ ἀκόμη καί γιὰ ὅ,τι θὰ μπορούσαμε νά εἴχαμε κάνει ὥστε νά ἐκπληρωθεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καί, ὡστόσο, δὲν κάναμε, ὅπως ἐπίσης καί γιὰ καθετὶ

πού δὲν κάναμε καλά. Πρέπει νά μετανοοῦμε γιατί δὲν ἀγαποῦμε ἀρετὰ τὸν Θεὸ καί τὸν πλησίον μας, γιατί δὲν συμπονοῦμε ἀρετὰ τοὺς ἄλλους καί γιατί δὲν προσερχόμαστε ἀρετὰ στὸ Θεό...

Στὸ τρίτο στάδιο, ὀφείλουμε νά μετανοήσουμε γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ μας κατάσταση, δηλαδή γιὰ τὴν κατάσταση πού ἀπορρέει ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, τὸ ὁποῖο ὁ καθέννας μας κληροδότησε μὲ τὴ γέννησή του, καί συνίσταται, πάνω ἀπὸ ὅλα στὸν χωρισμὸ μας ἀπὸ τὸν Θεὸ, πού δὲν εἶναι μόνο προσωπικὸς καί συνειδητός, ἀλλὰ καί ὄντολογικός. “Νά μετανοοῦμε γι’ αὐτὸ πού εἴμαστε”, τονίζει ὁ γέροντας Σέργιος, δηλαδή γιὰ ὅλα ὅσα προήλθαν ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσή μας ἀπὸ τὸν Θεὸ: γιὰ τὴν ἀτέλειά μας, γιὰ τὴν ἀσθενεία μας, γιὰ τὴν ἀδυναμία μας.

...Ἡ μετάνοια εἶναι ἀναγκαία γιὰ κάθε ἄνθρωπο, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ ἢ ἐν πάση περιπτώσει, βρισκόμαστε σέ ἁμαρτωλὴ κατάσταση. Ἐκεῖνος πού πιστεύει ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη τῆς μετάνοιας αὐταπατάται. Νά γιατί “ὁ Θεὸς προτιμᾷ αὐτὸν πού ἁμαρτάνει καί μετανοεῖ, σέ σχέση μὲ ἐκεῖνον πού νομίζει ὅτι δὲν εἶναι ἁμαρτωλὸς καί δὲν μετανοεῖ.”

...Ἡ μετάνοια μᾶς ἐπιτρέπει νά λάβουμε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν πού ἔχουμε διαπράξει, ὅσο σοβαρὲς καί ἂν εἶναι (ἀσυγχώρητη ἁμαρτία εἶναι μόνο ἡ ἀμετανόητη). Ἡ μετάνοια μᾶς ἐπιτρέπει νά καθαρθοῦμε ἀπὸ τοὺς κακοὺς λογισμοὺς καί νά ἐλευθερωθοῦμε σταδιακὰ ἀπὸ τὰ πάθη. Εἶναι αὐτὴ πού, ὅταν βρισκόμαστε σέ ἀσημνη πνευματικὴ κατάσταση -κυρίως σέ κατάσταση λύπης, ἀτονίας, ραθυμίας, λήθαργου ἢ πνευματικῆς ψυχρότητας-, μᾶς δίνει τὴ δυνατότητα νά βγοῦμε γρήγορα ἀπ’ αὐτὴν. Ἐπίσης εἶναι αὐτὴ πού μᾶς ἐπιτρέπει νά προσερχηθοῦμε ἀκόμη καί ὅταν δὲν ἔχουμε διάθεση· εἶναι αὐτὴ πού μᾶς εἰσάγει σέ μιὰ κατάσταση ἐσωτερικῆς καθαρότητος ἀπαραίτητης γιὰ τὴν προσευχή· εἶναι αὐτὴ πού μᾶς ἐπιτρέπει νά παραμείνουμε στὴν προσευχὴ ὅταν ἀποφασίσουμε νά τὴ σταματήσουμε· εἶναι αὐτὴ πού μᾶς ἐπιτρέπει νά προσερχόμαστε βαθύτερα καί ὄχι ἐπιφανειακά. Τὸ τελευταῖο ἐπιτυγχάνεται, γιατί ἡ μετάνοια εἶναι κυρίως αὐτὴ πού συμβάλλει μαζί μὲ τὴν ταπεινώση, μὲ τὴν ὁποία συνδέεται ἄρρηκτα, στό νά ἐνωθεῖ ὁ νοῦς μὲ τὴν καρδιά.

ἀποστ. ἀπὸ τὸ βιβλίο “Στάρφης Σέργιος”, Jean-Claude Larchet, Μετάφρ. Εὐαγγ. Κισιᾶ-Κοντογιουλίδου, Ἐκδόσεις Ἀζόριτας

ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑ

νέα χρονιά ανατέλει σέ λίγο και όλοι τήν ύποδεχόμαστε μέ τό πατροπαράδοτο ἔθιμο τῆς βασιλόπιττας. Βοήκαμε γιά σᾶς μία νόστιμη παραδοσιακή συνταγή ἀπό τή Σμόρνη και σᾶς τήν προτείνουμε, μαζί μέ τίς εὐχές μας γιά Καλή κι Εὐλογημένη Χρονιά.

Υλικά

- 6 φλυτζάνια ἀλεύρι γιά ὄλες τίς χρήσεις
- 6 αἰγιά
- 2 φλυτζάνια ζάχαρη
- 3-4 φλυτζάνια βούτυρο φρέσκο ἢ βιτάμ
- 1 ποτηράκι κονιάκ
- 3 κουταλάκια μπέικιν πάουντερ
- 1 πορτοκάλι τό χυμό του και τό ξύσμα

Συμβουλή: Μήν ξεχνᾶτε σέ ὄ,τι παρασκευάζετε νά ρίχνετε λίγες σταγόνες ἀγασμοῦ.

Ἐκτέλεση

Μέ σύρμα χτυπάμε σέ λεκάνη τούς **κρόκους** μέ τή **ζάχαρη** γιά 5-6 λεπτά. Κατόπιν προσθέτουμε τό **βούτυρο** λειωμένο και συνεχίζουμε νά δουλεύουμε τά ὑλικά μας γιά 2-3 λεπτά ἀκόμα.

Ἀναμειγνύουμε τό **κονιάκ** μέ τό **χυμό** τοῦ πορτοκαλιοῦ και τό **ξύσμα** τοῦ πορτοκαλιοῦ.

Χτυπάμε χωριστά τά **ἀσπράδια** νά γίνουν μαρέγγα.

Ρίχνουμε στό μείγμα πού ἔχουμε δουλέψει τό κονιάκ, μέ τό χυμό και τό ξύσμα, λίγο ἀπό τό ἀλεύρι μας και τή μισή μαρέγγα.

Τό ἀνακατεύουμε καλά, προσθέτουμε τό ὑπόλοιπο **ἀλεύρι**, τό ὁποῖο ἔχουμε ἀναμειξει μέ τό **μπέικιν πάουντερ** και τέλος τήν υπόλοιπη

μαρέγγα.

Σέ βουτυρωμένο ταψί ρίχνουμε τό μείγμα μας και ψήνουμε στούς 180 βαθμούς γιά 45-50 λεπτά. Ὄταν ψηθεῖ ἡ βασιλόπιττα τήν γυρίζουμε σέ ἕναν δίσκο και ἀφοῦ κρυώσει τήν πασπαλίζουμε μέ ζάχαρη ἄχνη ἢ τήν περιχύνουμε μέ γλάσο και τήν στολίζουμε μέ χριστουγεννιάτικη φαντασία, μέ μικροπαραστάσεις πού θά βροῦμε στήν ἀγορά. Μποροῦμε μέ εἰδικό γλάσο νά γράψουμε τό **2007** ἢ νά βάλουμε κεράκια γενεθλίων (στερεωώνοντας τα στήν πίττα μέ ὀδοντογλυφίδες) σχηματίζοντας τό νέο ἔτος. Νά μήν ξεχάσουμε τό φλουρί ἀσημένιο πού γράφει Καλή και Εὐλογημένη Χρονιά!

**Καλή ἐπιτυχία και
Εὐλογημένο τό 2007!**

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑ ΛΑΘΗ ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗ

ἀπό τὴν ΑΣΠΑΣΙΑ ΜΥΛΩΝΑ-ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ,
ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΟ-ΔΙΑΤΡΟΦΟΛΟΓΟ

Είναι γεγονός ότι τό βάρος καθορίζει τὴν διάθεσή μας. Ἐνα κιλό λιγότερο καί νοιώθουμε ὑπέροχα-σωματικά καί ψυχικά. Ἐνα κιλό παραπάνω καί ὅλα μοιάζουν μαῦρα. Βομβαρδισμένοι μέ πληροφορίες γιά σωστή διατροφή καί διαίτα, σωματική ἄσκηση καί ὑγεία, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δέν εἴμαστε οἱ μόνοι πού λυγίζουμε κάτω ἀπό τό βάρος τῶν κιλῶν μας.

Εἴμαστε ὁμως μόνοι μπροστά στούς πειρασμούς καί ἰδιαίτερα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Ἡ εορταστική περίοδος ἔχει ἤδη ξεκινήσει καί οἱ πειρασμοί βρῖσκονται ὀλόγυρά μας. Ὅπου κι ἂν πᾶμε αὐτές τίς μέρες, ὑπάρχει φαγητό καί μάλιστα πολύ καί ἐλκυστικό! Οἱ πάντες, ἔνεκα τῶν ἡμερῶν, μᾶς παρακινοῦν νά τό ἀπολαύσουμε καί ἐμεῖς, στά πλαίσια αὐτοῦ τοῦ εορταστικοῦ κλίματος, δίνουμε στόν ἑαυτό μας τὴν ἄδεια. Ἐπειδή μάλιστα, τό μάτι εἶναι λαίμαργο ὁδηγεῖ στήν ὑπερκατανάλωση. Γλυκά, φαγητά, ἄλμυρά σνάκ, οἰνοπνευματώδη, ἀναψυκτικά καί κοκτέιλ ἀναμειγνύονται δίνοντας μιά αἰσθηση εὐφορίας.

Δυστυχῶς ὁμως, αὐτή ἡ αἰσθηση συνοδεύεται ἀπό ἕνα βάρος στό στομάχι καί ἀπό ἕνα τίμημα πού πληρώνουμε, μόλις ἀνεβούμε στήν ζυγαριά μας. Ἡ ἐκδίκηση, τῆς ἐπόμενης μέρας!!!

Πράγματι οἱ περισσότεροι, σύμφωνα μέ μελέτες, παρουσιάζουν μιά αὔξηση βάρους, περίπου μισό κιλό, κατά τὴν διάρκεια τῶν εορτῶν. Δυστυχῶς αὐτή ἡ αὔξηση γίνεται μεγαλύτερη, σέ ὄσους ἔχουν ἤδη ἐπιπλέον βάρος, ἀγγίζοντας κάποιες φορές τά 2,5-3 κιλά! Μερικοί θά ἀναρωτηθοῦν πού ὀφείλεται αὐτή ἡ αὔξηση.

Καταρχὴν αὐτές τίς μέρες ἡ κοινωνική ζωή, σᾶς

ἀναγκάζει νά τρῶτε πολύ ἀργότερα, ἀπό τίς 9 τό βράδυ. Αὐτό σέ συνδυασμό μέ τὴν αὔξημένη ποσότητα καί τοὺς λανθασμένους συνδυασμούς, εἶναι τό μεγαλύτερο σφάλμα σας.

Ἐξἄλλου, στίς γιορτές ἡ πρόσληψη νεροῦ ἀντικαθίσταται μέ ἀναψυκτικά καί οἰνοπνευματώδη συνοδευόμενα καί ἀπό διάφορα ἄλμυρά σνάκ, ἔχοντας ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξημένη θερμοιδική πρόσληψη.

Ἐκτός τῶν ἄλλων, πολλοί θά προτιμοῦσατε γλυκά στή θέση ἑνός κανονικοῦ γεύματος καί κάποιος σάν συνοδεία σέ ἕνα πλήρες γεῦμα. Πῶς νά ἀντισταθεῖς, λοιπόν, ὅταν σέ κάθε σπίτι τά γλυκά σέ πλημμυρίζουν μέ τό ἄρωμά τους προκλητικά; Παρόλα αὐτά, μὴν προσπαθήσετε νά ὑποβάλλετε τόν ὄργανισμό σας σέ ὑπερβολική στέρηση, γιατί θά ἔχετε ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ὅταν, μάλιστα, εἴσατε ἀπό πρόσφατη διαίτα στέρησης, εἶναι φυσικό νά παραφάτε μόλις βρεθεῖτε στή θέα ἑνός πλουσίου τραπέζιου.

Καλό θά ἦταν λοιπόν, νά μὴ μένετε ἐντελῶς νηστικοί πρὶν ἀπό κάθε ἔξοδο γιά φαγητό. Ἡ καλύτερη λύση εἶναι, νά τρῶτε μιά πλούσια σαλάτα στό προηγούμενο γεῦμα συνοδευόμενη ἀπό ψωμί καί τυρί καί 1 φρούτο πρὶν φύγετε ἀπό τό σπίτι. Τελικά, ἐάν προσέξετε λίγο στίς διατροφικές ἐπιλογές σας καί παράλληλα προσπαθήσετε νά ἐκμεταλλευτεῖτε τόν λίγο ἐλεύθερο χρόνο γιά ἄσκηση, θά καταφέρετε στίς φετινές γιορτές νά φάτε καί νά πιεῖτε χωρίς νά ἐπηρέασετε τό βάρος σας. Κάθε φορά πού θά τείνετε νά παρασυρθεῖτε μέ τὴν δικαιολογία τῶν εορτῶν, θυμηθεῖτε τά λόγια τῶν προγόνων μας “ΟΥΚ ΕΝ ΤΩ ΠΟΛΛΩ ΤΟ ΕΥ”, γιατί δέν εἶναι ἡ ποσότητα τό ζητούμενο γιά τὴν εὐχαρίστηση, ἀλλά ἡ ποιότητα.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΜΑΣ ΒΟΗΘΑΤΕ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΓΙΝΕΣΘΕ ΚΤΗΤΟΡΕΣ ΑΥΤΗΣ.

Άσημένιο Φλουρί

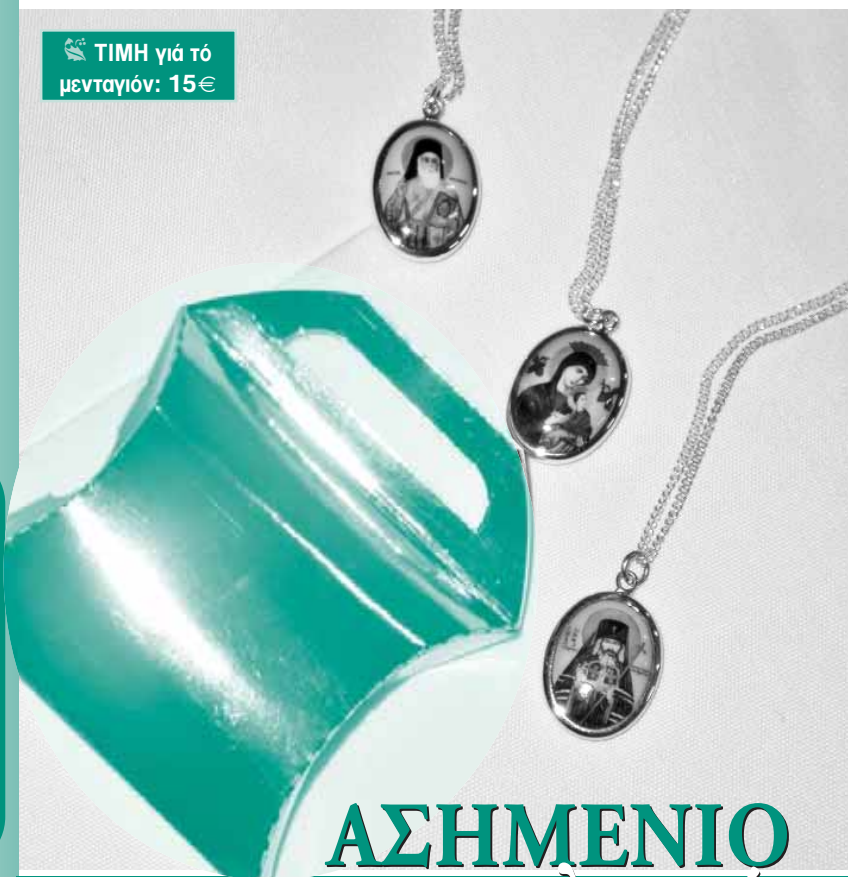
για τή
Βασιλόπιττα

ΤΙΜΗ για τό
άσημένιο φλουρί: 10€

Βάλτε στη βασιλόπιττά σας που θα κόψετε τήν Πρωτοχρονιά για τήν οικογένεια καί τούς φίλους σας τό παραδοσιακό άσημένιο φλουρί που εικονίζει τό σταυρό καί άναγράφει τά άρχικά ΙΣ-ΧΣ-ΝΙ-ΚΑ (Ίησους Χριστός Νικᾶ).

ΤΙΜΗ για τό
μενταγιόν: 15€

ΑΣΗΜΕΝΙΟ φυλαχτό

- τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ
- τοῦ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
(στήν πρώτη άγιογραφηθεῖσα εικόνα του)
- τοῦ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ἡ ἱερά Μονή μας κατά άποκλειστικότητα κατασκεύασε άσημένια ἡμενταγιόν με άλυσίδα για τό λαιμό, που εικονίζουν σε σμάλτο τήν ΠΑΝΑΓΙΑ μας, τόν Ἅγιο μας ΝΕΚΤΑΡΙΟ (στήν πρώτη άγιογραφηθεῖσα εικόνα του) καί τόν Ἅγιο ΙΩΑΝΝΗ Μαξίμοβιτς.

Όσοι επιθυμεῖτε, μπορούμε νά σᾶς άποστείλουμε κάποιο από αυτά για νά τά φοράτε ως εὐλογία.
(τηλ. Ἱερᾶς Μονῆς 26340-44391
καί ὥρες 9-2 πρωῖ καί 6-9 άπόγευμα)

Ἀνάμεσα στά κομπο-
σχοίνια πού φτιάχνουμε
μέ προσευχή, εἶναι καί
αὐτά πού τό στολίζει ἕνα
ἀσημένιο κλαδί τῆς
ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς
Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης.

Ἀκόμη, πρόσφατα
φτιάξαμε ἕνα ἀκόμη
κομποσχοῖνι τό ὁποῖο
εἶναι στολισμένο μέ
μία ἀσημένια πλακέτα
πού γράφει τήν προ-
σευχή “Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ ἐλέησόν με”,
τήν εὐχή πού πρέπει
νά λέμε ὅταν κάνουμε
κομποσχοῖνι.

ΤΙΜΗ γιά τό
κομποσχοῖνι μέ τό
κλαδί ἐλιάς: 10€

ΤΙΜΗ γιά τό
κομποσχοῖνι μέ
τήν εὐχή: 15€

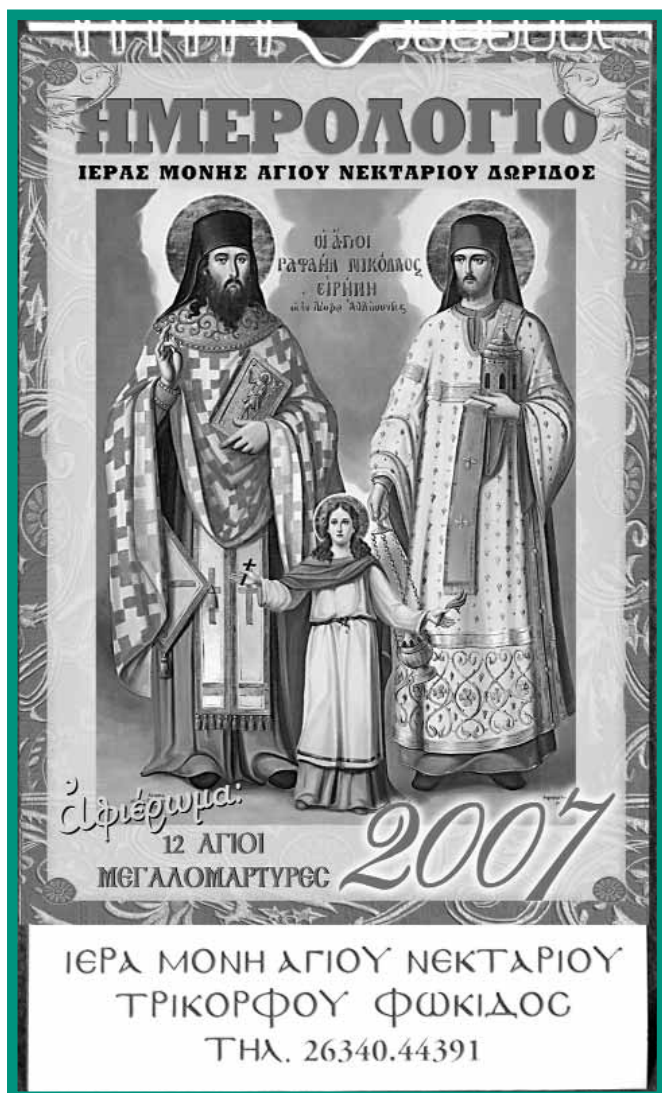
Κομποσχοῖνια

μέ τήν εὐχή ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ
καί μέ τό ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ (σε συσκευασία δώρου)

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Ἡ Ἁγία Γραφή (Ἐκδόσεως Σωτήρ) μέ ἐξώφυλλο χειροποίητη παλαιωμένη εἰκόνα,
ἥ μέ χειροποίητο κέντημα, ἐργόχειρα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος τό μοναστήρι μας ἔξεδωσε τό ἡμερολόγιο γιά τό ἔτος **2007**, ἀφιερωμένο στους **ἀγίους Μεγαλομάρτυρες** πού τόσο ἀγαπούμε καί εὐλαβούμεθα καί πού εὐχόμαστε ὄλο τό χρόνο νά σᾶς ἔχουν ὑπό τήν προστασία τους καί νά πρεσβεύουν γιά ἐσᾶς.

Στό ἡμερολόγιό μας ἀναγράφονται ἐπίσης ὅλες οἱ νηστείες ἀναλυτικά γιά κάθε ἡμέρα, βοηθώντας σας ἔτσι στόν πνευματικό σας ἀγῶνα. Καί πάλι βέβαια, ὅπως κάθε χρόνο ἡ ἔκδοσή του εἶναι φροντισμένη ἰδιαίτερα, εἶναι ἐγχρωμο, ἀδιάβροχο καί μπορεῖτε νά τό κρεμάσετε ἢ νά τό ἔχετε ἐπιτραπέζιο.

Μήν ξεχνᾶτε ὅτι ἀγοράζοντας τό Ἡμερολόγιο ἀπό τό Μοναστήρι μας, μᾶς βοηθάτε νά προχωρήσουμε τήν ἀνοικοδόμησή του.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

2007

Ζητεῖστε

τό Ἡμερολόγιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας γιά τό 2007.

Εἶναι ἀφιερωμένο σέ 12 ἀγίους Μεγαλομάρτυρες καί ὅπως κάθε χρόνο ἀναγράφονται σέ αὐτό ὅλες οἱ νηστείες τῆς Ἐκκλησίας μας.

τηλ. 26340 - 44.391 (9-2 πρωῖ καί 6-9 ἀπόγευμα)